

Hatice Elveren Peköz

- şiirler -

Yayın Tarihi:

01.11.2019

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kùltür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Hatice Elveren Peköz

Yazar Biyografisi

Hatice Elveren Peköz Hatay'ın Alıtnözü'ne bağlı Yunushan Köyünde doğdu. Küçük denemelerle başladığı yazın hayatı ile kendi içinde de bir yolculuğa başlamış oldu.

Türkiye Yazarlar Sendikası ve Kadın Yazarlar Derneği üyesi olan Peköz'ün kitapları; 2009'da 'Zakkum Çiçeğim Mihri, 2010'da 'Yeminli Kitap' izledi. Eserleri, uzun yıllar çeşitli dergi ve gazetelerde yayımlandı.

2004 - 1013 arasında Antakya'da bazı Çukurova sanat etkinliklerinin yanı sıra, bazı öykü kısa film atölyelerine katıldı. Bu süre zarfında eserleri, "Ve Tanrı Aşkı Yarattı, Barışa Öyküler, Asiye Gün İnerken" adlı ortak kitaplarda yer aldı.

Yıllardır sinemaya merak sarmasıyla da video montaj, kısa film senaryo yazım atölye ve kursuna katılarak, sanat hayatında yeni bir perde daha aralamış oldu.

Son zamanlarda, "Film Hikayelerim (alt başlığı Mecliste Aşk)" adlı bir kitap taslağı üzerinde çalışmakta ve aynı zamanda yaziatolyesi.com edebiyat wep sitesinin Editörlüğünü, içerik panel yönetimini yürütmektedir.

Peköz, bir kalıp içinde sınırlanmadan halen öyküler, şiirler ve senaryo film hikayeleri yazmakla meşgul...

Not: Film Hikayelerim kitabı, (alt başlığı Mecliste Aşk)" Nobel yayınlarından..

Yayımlanmış Eserleri:

2009'da 'Zakkum Çiçeğim Mihri, 2010'da 'Yeminli Kitap'

Yazılarının ortak yayımlandığı kitaplar:

Ve Tanrı Aşkı Yarattı, Barışa Öyküler, Asiye Gün İnerken.

Ödülleri:

Türkiye Yazarlar Sendikasının Sanat günlerinde Öykü dalında Adinos Çiçekleri Ödülü, Körfez Gazetesinin kuruluş yıldönümünde ve Dört Yol, İlke Der'in düzenlediği edebiyat sanat günlerinde sanat ödülü.

Eserlerinin Yayımlandığı Dergiler - Wepsiteler

"Güney Rüzgârı, Amik, Uçan Süpürge, Ardıç Kuşu, Turnalar, Özgür Pencere, Mut Çitlik, Maviyaren, Antoloji, Pranga, Bağlaç, Şiir Akademisi, Edebiyat ve Sanat Akademisi, Çeşme, Güncel Sanat, Türk Edebiyatı dergisi, Kümbet Dergisi. Ayrıca ulusal ve yerel olarak bazı dergi ve gazeteler...

Katıldığı Yazı Atölyeleri:

Medeniyetler Buluşması Film Festivali kapsamında gerçekleşen, sinema, belgesel, kısa film öykü atölyelerinde senaryo yazımı, video jenerik, kurgu montaj vb. uygulamalı dersler .HRT, Avrasya kentsel kalkınma derneğın düzenlediğı ve senarist Düsraliye Şahan'ın da senaryo ders sunumunu gerçekleştirdiğı kısa film, senaryo yazımı vb.

Üye olduğı kuruluşlar:
Türkiye Yazarlar Sendikası, Kadın Yazarlar Derneğı

E-Posta : haticepekoz@hotmail.com

Aforizmalar

Aforizmalar

Güne mavi-yeşil düşlere uyandım.
İçimdeki maviye düşkün çocuk "gülümse" dedi usulca.
Kuş cıvıltıları tüm seslerin ötesinde..

Yaşamın tüm renkleri bir nefes kadar ötelerdeydi.
Seslere ve renklere kanarken hep aynı ağacın altında buluyorum kendimi.
Maviye gitsem denize olan tutkunun lüzumsuz sadakatten olduğunu düşünüp küsebilirdi.

Asıl olan bir karenin içinde hayatın dışında olan herşeyi görmeyi
Yaşamın içinde bir dalga boyu yeşil, bir tutam mavi vardı.
Mavi ile gri arasında gidip gelirken yüreğim onu seçti.

Milattan önce ve sonrasında kalan ne kadar kötülük varsa götürüp eskicinin (Psikolog) eteklerine döktüm.
"Martılar, yüreğimin mavi çığlıklarını duysa sonsuza kadar susardı", diyorum.

Grilerin itici ve incitici hallerinden korkmuyorum
Ama hayatımda ani değişiklikler yapacak cesaretim yok artık.
Korkmaktan da korkuyordum.

Eskici, bir an mavi ufuklara bakarak dalıp gitmişti.
"Arkana aldığın manzara ile kendini tamamlıyorsun" dedi usulca.
Yüreğimden kopam kocaman mavi bir çığlıkla haykırdım.
Pekala, içe dönük mutluluklar yaşasamak mümkündür! dedim ve sustum.

Eskici konuştuğu tüm renkler gül yaprağı gibi cümlelerden bir bir düştü.
Ötelerde, bir martı havalanıverdi birden.
İçimdeki sesler yeşilli çoğaltıp maviyi seçti.
Eskici, "var olduğun kare mutlak gerçektir" derdi ve çekip gitti.

Bu bir ağaç da olsa; insanın çağırını varsa o yere gitmek kaçınılmazdı.
Elbet her dalga sesinde aforizmalar aramanın gereği yoktu.
Maviyle yeşili milyon defa anlamlandırdığımı, Eskici nereden bilsindi?

Oysa yaşam bir dalga boyu ötelerdeydi.
Zaman zaman deniz çağırır, ona giderim.
Çantamda kitaplar, notlar, şiirler ve dalga sesleri...

Hatice Elveren Peköz

Hatice Elveren Peköz

Algoritma

- dışarıda yağmur var
- yüreğime bir gül düşüyorsken
- ah bu düş kırıklıkları
- milyon ışık yılı uzak yıldızlar kadar gerçek
- gidip gölgesiz ağaçlara sarılıyorum
- hadi tut ellerimden bebek
- tutmasan yoksa öleceğim
- gözlerimden yağmurlar düşecek..
- bir tutam düş, bir tutam gülüş olsa yeter...
- dışarıda kar var
- yüreğim üşür
- an bu sonsuz denklemsizlikler
- Algoritmalara tutunarak yürüyorum
- Birden bir labirente çıkıyor yollar
- Algoritma ve de Aforizmalar ne fark eder
- ikisi (2) de aynı çıkmazın sonuna çıkmakta
- Hadi şimdi kolaysa dağıt gitsin tüm gölgeleri...

Hatice Elveren Peköz

Hatice Elveren Peköz

Alışamadım

Güneşi kutuplardan
Yıldızı gözlerinden derlemek isterdim sevgiyi
Kararan umutları beyaza çevirip,
Çiçekli bahçelerde demli bir çay içmeyi,
Ay ışığı senfonisinde sabahı düşlemek isterdim.
Hüzün olmayan gözlerden,
Yüreklerdeki masumiyetle,
Yalansız sevgiler isterdim.

Ne olurdu beni bir anlasan
Bir gün olsun gözlerinle konuşsan
Senden alabildiğine sevgiler isterdim
Sonra bir şey olurdu inanmadığın
Kara kışlar bahara dönerdi bir anda
Her gün bayram olsun isterdim

Sahi adı neydi bu çelişkinin adı?
Nefret mi, tutku mu?
Dalga mıydı gel-gitlerde...
Aşk biraz hayal mi, yalan mıydı ne?
İnan bana yapmacık sevgili
Sahte ellerini hiç sevemedim..

Ben sevginin gözlerinden baharı,
Karakış ortasında yazı,
Geceler gündüze karışınca,
Ellerinden alabildiğine sevgi isterdim
Ondan yalancı sözlere, yapmacık bakan gözlere,
Sahte gülüslere bir türlü alışamadım.

Hatice Elveren Peköz

Hatice Elveren Peköz

Amansız Çelişki

Sevge geniş zamanlara yayılan yaşama biçimidir.
Böyle yaşadıklarımızdan öğrendiğimiz çok şey vardı.
İç çekişlerde ateş çemberi içinden geçmişizdir.
Ya da bir gül bahçesinde dibe vurmuşumdur bazen.

Uzak oluşlarımızda çareler çaresiz, sorular yanıtız kaldı.
Böyle düşte hayalde gezinirken bir zaman,
Kendi küllerimizden doğmak istedik yeniden.
Şu içinde suya hasretken yolumuzu, yönümüzü kaybettik bazen.
İşte böyle anlarda sevinçler içimizde kırılıp kalırdı.

Oysa yargısız, sorgusuz olmalıydı aşk.
Nedensizce sevmektir biraz...
Düşüşlerimiz dibe vurmaktı!
Yanılgılarımız bitmeyecek gibiydi.
Kendi içimizden bir kaçışı yaşarken,
Yalnızlaşan kalabalıkların arasında daha da yalnızlaşır yüreklerimiz.

Acaba kaç yanılgıdan sonra doğruyu bulabilirdi insan.
Ve kaç düşüşten sonra yürümeyi öğrenebilirdi?

Sevge emek ister, güç ister belki?
Ateşlerde yanmak gibi bir şey...
Sevişlerimizde çiçekler yollarımıza çelenk çelenk olmuştu.
Ve bir nefes kadar yakındık suya denize.

Ah ne amansız bir çelişkiydi bu, sabrımızı sınayan...
Umarsız ve amansız bir direniş içindeydi yüreklerimiz.

Uzun yıllardan sonra allı tüllü düşlere uyanmak istedik bir zaman.
Zamanın durduramadığı yollarda, erişmeden suya denize,
Sona varışlarında ömrümüzün,
Sabrımızı sınayan amansız bir çelişkiydi aşk?
Sonu başı belli olmayan bir masalın başlangıcı...

Bir kelebeğin ömrü kadardı aşk.
Umutsuzca kanat çırpışları nâfile...
Artık düşmeden yürümek mümkün müdür ?
İnsan sabrının sınırları zorlayan, amansız çelişkilere düşmemek mümkün mü?

Hatice Elveren Peköz

Hatice Elveren Peköz

Antakya

ANTAKYA
Asırlarca her inanışıyla
Aynı duaya âmin diyen,
Ve içinde beni barındıran,
Var eden binlerce güzellik.
Her rengi ve büyüğü Asi'yle
Antakya benim,
Ben Antakya'yım...

İşte o bin bir güzelliğin,
Bin bir ışıltılı rengin arasında kaldı çocukluğum.
Ondandır dünyanın sevgisini taşıyım içimde,
Haykırışım, yaşama direnişim bundan!
Her insanın sevişiyile her gün yeniden,
Antakya benim,
Ben Antakya'yım...

Hatice Elveren Peköz

Hatice Elveren Peköz

Antakyam Uzat Ellerinizi

Antakya'ım uzat ellerinizi. Barış kardeşlik zamanı şimdi. Ayrı gayrı olmak olmaz. Kanımızın rengi aynı... Yeter ki yüksekler düşlerinin rengi olsun. Dokunduğın topraklardan bereket fışkırıyor, bak. Altınözünden Reyhanlı'ya, Kırıkhan'dan, Hassa'ya, Belen doruklardan ovalara, Akdeniz'e... Maviye, yeşillere bak.

Antakya'ım merhametli ellerinizi uzat. Birlik dirlik zamanında, uzatılan eller çevrilmez geri. Habibi-Neccar Dağlarından seyreyle dünyayı. Bil ki ayrı gayrı olandan hayır gelmez. Düğünler, şenlikler, bayramlar senin için. Çınar altından Uzun Çarşı'ya, Asi'ye, Denizciler'den, Sariseki'ye, Doruklardan Arsuz'a, İskenderun'a, Akdeniz'e bak.

Antakyam, bütün duaların kabul edildiği şehir... Yükseklerle bak, düşlerin büyük olsun. Önce sen inanmalısın buna. Eylül hazandır çabuk geçer. Bilinir ki, hiçbir savaş barışsız olmaz. Barışa yakılan meşalelerin aydınlığında, Harbiye'de, defnelerin gölgesinde durup bir soluklan. Samandağı'ndan Çevliğe, Yayladağı'ndan, Halep'e, Şam'a bak. Her yerde yangın, gözyaşı, Her yer kan-revan içinde...!!!

Antakyalım iyiliği, barışı, yaşamın merkezine koy. Zamanın kanatlarına takılmış olabilir uçurtmaların. Evinden, şehirden, doğduğun topraklardan uzak olabilirsin. Olsun. Aşma, Zeytin, Portakal dallarına tutun. Toprağa diktiğin zeytin, defne, çınar çam ağaçları gibidir özgürlük. Bu dağlara attığın tohum, saldıgın kökler senin. Payas'tan Kale'ye, Erizn İçmelerine... Dört Yol'dan İlkurşun Anıtına bak.

Antakyalım, bir tarihinin kucağına doğduğunu unutma. Köklerin çok eskilere dayanır. Gördüğün dağlar, tırmandığın doruklar, ovalar senin. İşlediğin toprağın her karışında senin alın terin var. Menekşeler açan yüreğinle, gâh gülüp gâh ağlamışsın, ne fark eder. Derin kökler salmışsın dört bir yana. Amik Ovalıysan, Amanos dağının dizlerine yasla başını. Hataylı isen hayalin büyük olsun. İskenderun, bakire kızın incili gerdanıdır. Akdeniz'nin koynunda, ışıllı bak.

Antakyalım, kök saldıgın yerlerde dur. Veyahut bağbozumu zamanlarında, bir Antakya masalı anlat çocuklarına. İçinde bütün renkler olsun. En mavide olsun Akdeniz... Ayşe'yi, Hanna'yı, Fatma'yı, Heleni'yi... Reyhanlı'lı Meryem Hatun'u, Altınöz'lü Akil Sakt'ı, Samandağ'lı Cemil Hayek'i, Dört Yol'lu Karahasan Paşayı, Kara Mehmet Çavuş'u anlat. Hiçbir savaşın sonu barış olmadan gelmez.

Antakya'ım barışa uzat ellerinizi. Zamanıdır şimdi. Durup bir an çocukluğunu düşün. Ektiğin ekinler öbek öbek boy verdi. Baharlar, ha geldi ha gelecek. Diktiğin ağaçlar bile, kendi geçmişinin köklerine uzanır. Sevginle sarmala dünyayı. Dal budak salarak resimler çiz. Çocukluğunu yaz sayfalara. Şairlerin, barışa dair şiirlerinden şarkılar söyle. Resimlerin zeytin, kekik kokulu... Allı morlu çiz. Ara sıra olsak da sağda solda, Kalemin keskin, imgelerin ince ve narin olsun.

Hatice Elveren Peköz

Hatice Elveren Peköz

Anuşka

ANUŞKA

Anuşkam bir çocuktun uçarı, haylaz ve beyaz...
Simsiyah örgülerin uçlarına pembe kurdeleler bağlardın
Baharlarda papatyalar takardın saçlarına
Bense evinizin önünden mayıs sabahlarında geçerdim
Çocuklar erik ve kayısı ağaçlarınızı taşlarken, pencerenizden sardunyalar sarkardı
Tüm mevsimler bahar, bütün bahçeler sen olurdu haziran akşamlarında
Saçlarını rüzgârlara bıraktığında, uzun eteklerin ayaklarına dolaşırdı
Tam dör mevsim, on iki ay tüm bahçeler ben olurdu.
Sardunyalar sen..

Anuşkam ne garip bakardın öyle
Gözlerin kış ortasında sardunyalar açtırdı
Gülümsedikçe, mavi yıldızlar düşerdi gözlerine
Bir deniz coşardı, bir de yüreğim
Sonra bir gün birden bire büyüüverdün
O günlerde uzun uzun yürürdün köyün dağ ve bayırlarında
Kasabasının delikanlıları ardına ne şiirler yazdı da bilmedin

Anuşkam, bir ilkbahar akşamında gittin
Ne yazlar - kışlar geçti de dönmedin
Bir daha sevmedim hiç kimseyi
Gittiğinde yüzün solgun bir kelebektir
Gözlerin nemli, ellerin narin ve utangaç...

Giderken, saçlarını ensende toplamıştın
Bir de kısa, mavi etekler giyinmiştin o gün
Eteklerin rüzgarda uçuştığında, kasaba delikanlıları umutsuzca arkandan koştu
Genç kızlar gıpta ile baktılar ardından
Pencerenizdeki sardunyalar soldu da görmedin

Yok, sen böyle değildin Anuşkam
Gözlerin çocuk çocuktun...
Kavak yılleri eserken başında, sardunyalarla söyleşirdin
Kasaba delikanlıları adına şiirler yazardı hep
Sense örgülü saçlarına papatyalar takardın.
Gülümsedikçe, dudaklarından kelekler uçuşuverir...
İlk ve son aşkı, bir tek sen çocuk düşlerimde kaldın.

Şimdilerde kentin en kalabalık ve en ücra kuytularında, yürüdüğün yollardan
geçmiyorum
Sardunyalarla baharla küstüm!
Sen oralarda yenibaharlara uyuyup ve uyanırken, kaç kere nisan yağmurlarıyla ıslandı
şiirlerim!
Sensiz ne gemiler yaktım!
Kaç defa erik ağacınızın altında nöbet tuttum,
Kaç kez sokağınızdan geçtim bilmezsin.

Oysa sonsuz bir mutluluk istemiyordum
Bahçeli bir evde sardunyalara su verirken, senle sonsuz bir huzur dilemiştim hepsi bu
Şimdilerde bebelerin olmuş, beşik başında sabahlıyorsundur

Kocan, kaynatan, kayın ve görümlerin kıymetini biliyor mu?
Oysa gözlerin gözlerime değdiği günden beri elinin değdiği yerlere sardunyalara
ekiyorum

Anuşkam, neden diye sorma hiç
Ömrümü saçlarına bağlamışım bir kere
Üç heceli adın, Akdeniz'in en kuytularında gizli...
Uzaklar seni çağırdığı gün, içimdeki çocuk gözlerine ağlamaklı baktı da görmedin
Oysa gitsen de bir ömür beklemeye hazırdım
Ama bilirsin yollar gidip de dönmeyenlere kapalıydı.

Anuşkam, çocukluğumun asi ve uçarı kızı
Artık sensiz ne yazlar ne güzler geçmiyor buralarda
Yolları yüreğime bağladın ve gittin
Şehirlerin kalabalığına karıştırdın üç heceli adın...
Şimdilerde geceleri kan ter içinde adını sayıklayarak uyanıyorum.
Gördüğüm güzel bir düştün, hiçbir zaman uyanmak istemediğim.

Hatice Elveren Peköz

Hatice Elveren Peköz

Aylardan Şubat

AYLARDAN ŞUBAT

Siz sıcak yatağınızda kaygısızca uyurken,
Pembe beyaz hayaller içindeydiniz.
Sevgi meleğinin düş kapınızın ardındaydı.
Melek tam giriyorken içeri,
Siz kan-ter içindeydiniz!
Oysa o, Afrika menekşesinin narinliğinde
Ellerinizden tutmak üzereydi.
Uyandınız denizler, deryalar içindeydiniz.
Aklınızdan geçmezken düşü gerçeği,
Üstelik ismini fısıldıyordu yüreğiniz.
Önce biraz şaşkın ürpermişsiniz!
Kendinize bile itiraf edemediğiniz gerçeklerle yüzleşmek üzereydiniz.
Şimdi o meleğe daha yakın, ölüme daha uzaktınız.
Her nefes alışınıza yaşama bazı anlamlar yüklüyordunuz.
Her neyse olan olmuştu artık.
Elinizi bir uzatsaydınız, melek tam karşınızdaydı.
Sanki o an ona dokunacak gibiydiniz?
Siz, uykunun zihinleri bulandırdığı anlarda,
Hala bir düş görüyorum sanıyordunuz
Oysa artık sizinde firardaydı gönlünüz.
Sizin için de bir aşk öyküsü yazacaktı yüreğiniz.
Geri dönüşü olmayan bir yola girmiştiniz.
Üstelik güpegündüz düşlerdeydiniz.
Aylardan şubattı üstelik...

Hatice Peköz

Hatice Elveren Peköz

Ayten Şiiri Üzerine

Gün ağır ağır düşüyor suya ve ben Aytenli Şiirler dinliyorum...
Akdeniz'e karşı çalıyor bütün şarkılar.
Sahile doğru koşarak gülümsüyor çocuklar...
Dört yol Yeşilköy'ü portakal çiçeklerinin kokusu sarmalıyor.
Radyoda narin, kadife bir ses Akdenizli şarkılar çalıyor.
Saçlarıma portakal çiçeklerinin kokusu sınıyor birden.
Bütün radyolarda savaşımlara inat, bahara dair şiir ve şarkılar çalıyor.
Şairler, yeşile ve portakal çiçeklerine kanarak Aytenli şiirler yazıyor
Tüm seslerden öte, sessizliğin ortasında yüreğim...
Bir kuş havalanıyor birden.
Yüreğim martı telaşıyla çarpıyor.
Bir tren sesiyle bölünüyor gece.
Bir dalga boyu yaşamlardan geçerken,
Bütün radyolarda Aytenli şiirler dinliyorum...

Hatice Elveren Peköz

Babıali Yokuşu

Dün ikindi ezanlarıyla,
Kapalı Çarşı'nın önünden geçtim.
Tarihin tozlu sayfalarından
Babı-Ali yokuşunu aştım.
Ayaklanan aydın kalemlerin izinden,
Bilgeliğin yollarından geçip,
Onların soluduğu havayı hissettim.
Amansız bir direniş sürüyordu hala,
Cahilliğe, gericiliğe karşı...
Düşüncenin susturulduğu yerde,
inadına bir ışık yansiyordu yüreğimden.
Sesler duyuluyordu gür ve aydınlık...
Sesim o sese karışınca,
susmam imkansızdı artık.
Aydınlığa giden bu yollardan uzak olunamazdı.
Yüreğime bir defa düşmüştü gözyaşı esaretin.
İçimde yanarken kor bir ateş,
İstanbul'un güzelliğiyle bütünleştim...
Yaşam felsefemiz inançlı, insancıl olmayı öngörüyordu.
Sonra dostluğun dergahından geçip,
Susuzluğum deminde bir cam-i avlusunda durarak,
Şebil taşından su içtim.
Özgürlüğe, Akdenize, güneye doğruydum yolum.
Ve bir İstanbul şehrine vurgun,
Babı-Ali yokuşunu aştım.

Hatice Elveren Peköz

Hatice Elveren Peköz

Bağıra Çağıra

BAĞIRA ÇAĞIRA

Mevsim henüz yazda,
Yayla yollarında insanlar...
Dağlara şöyle durup baktım da, ormanlar önlerine eğilir.
Ağaçları kesip betonarme evler dikerken,
Duydum sesini ağaçların,
Acısı yüreğimde.
Çığlık çığlığıydı orman.
Ağaçlar yanar,
Çocukluğum yanar bağıra çağıra...

Gün doğarken çıktım yola,
Mevsim henüz eylülde...
Boş tarlalara sürülmüş insanlar...
Ölüm tarlaları uzanıyordu önümde,
Çöl cehenneminde kör bir tuzak!
Ardıma dönüp batkım da bir telaş, bir isyan...
Kadınlar çelişkilerde, can çekişlerde çocuklar.
Bıçak sırtında sabırsız erkekler...

Boş tencerelerden ESO-ES sesleri yükselir Ortadoğu'da.
Ekmek kapanın elinde,
Analar çaresizliğin deminde,
Çocuklar tam şiddetin ortasındalar.
Aç, yoksul, sefil ve yuvasızdılar...
Mevsim ise henüz baharda..
Bir yerlerde bayram sabahlarına uyanırken insanlar,
Bir yerde insanlığa kan kusturuyor Siyonistler.

Oysa biraz ötelerde alaca akşamların gölgesinde çocuklar, korkuyla kuytularda siner...
Al yüzlü, gül kokulu anaların bağrından kopan bin bir ahtın sesi yankılanırken yedi
kıtaya,
Orta Doğu'ya durup batkımda gözü yaşlı insanlar...
Yediden yetmişe aşamadıkları bir şiddetin ortasındalar...
Filistin işgalin altında,
Duvar diplerinde vurulmuş gençler, çocuklar...

Orman kanunlarının başladığı yerde, bir süre avidir sürer.
Kamplarda toplatılmış kadınlar, erkekler ölümün kıyısında.
Gençler namlunun ucunda durur,
diz boyu haksızlıklar...
Taş ve sopadan ibaret,
pasif bir direnişi yaşarken Filistinli çocuklar,
Ötelerde başka bir çocuk taş atar tanklara...
Tankın namlusu çevrilmiş çocuğa,
Çocuklar vurulur bağıra çağıra..

////////////////////////////////////

SİNSİ BAKIŞLAR (1999)
Düşsel bir hayal kurdum
Sevgi yağmurlarıyla yıkaniyordu

Dünyanın her bir yanı...
Ne savaş vardı,
Ne de barut kokusu.
Çocuklar kır çiçekleri gibi
Şere serpe büyüyordu.
Açlık, yokluk, hastalık,
Yeryüzünden silinmişti bir anda.

Gerçek bir düş gördüm sonra,
Acımasız aykırılıklarla dolu dünya...
Güvensiz, mutsuz, adaletsiz...
Yürekler gökyüzüne asılı,
Sevgiler mum ışığında yitikti.
Dört bir yanda savaş barut korkusu,
Sömürgecilerin sinsi bakışları
Bosna, Çeçenistan, Lübnan'a bakıyordu iştahla...

Böylece asıl gerçeği gördüm.
Çaresizliğin nezdinde,
Şiddetin acımasızlığında olan,
Taş benlikler şimdi mutlu muydular?
Onlar, acımasızca yakarlarken savaşın ateşini,
Zaten böyle şiddetin içinde
Sevgiyi düşlemek,
Hayal etmek ne mümkün?
İnsafsızların hırçın yüzünden
Sinsi bakışlarından arsızların,
Sevmek, sevilme ne mümkündü...
Hatice Peköz

Hatice Elveren Peköz

Barış Olsun

Barış Olsun Kardeşlerim.

Barış, ekmek, su gibi kutsal olsun.

Barış, bütün halkları kucaklayan Ay Yıldızlı BAYRAĞIMIN rengine benzer.

Renğini al kırmızı...

Özgür bir kuş gibi kararlı, nazlı bir gül kadar kırılğan...

Yaşam ve yaşatmak adına, her solukta öpücükler kondurmak istediğimiz masum yüzlü çocuk gibidir biraz.

İyiler, buğday başakları gibi vericidir.

Eteklerinde kucak kucak sevgi tohumları ekmek adına can verirler.

Ondan yoluma çıkan tüm iyi insanları ayrı bir bahçeye, kitaba benzetirim.

Her güzelliğin kendine özgü içselliği, derinliği, özelliği var.

Yeter ki Barış olsun kardeşlerim.

Hayat kötücül oğullarının oyununa gelmeyecek kadar değerlidir.

Barış olsun kardeşlerim.

Barış, vatan toprakları kadar hür ve özgür olsun.

Hayat oyuna, şakaya gelmez.

Tatlı telaşlar arasında akan bir ırmak gibidir biraz.

Her evresinde alıp başka başka bahçelere götürür.

Her evresi kutsal kitapların sayfalarına, zeytin dalına benzer.

Her sayfada ayrı bir umut ışığı, ayrı bir düşünce gizlidir.

Hayat kötüye pirim verecek kadar öyle çok uzun değil.

Ondan kötücül oğullarının inadına barış türküleri söylemelidir avaz avaz!

Yeter ki barış olsun kardeşlerim.

Barış, ekmek, su kadar kutsal olsun.

Hatice Elveren Peköz

Hatice Elveren Peköz

Baş Eğme- Kranlık bir hücrede olsan da başeğme

KİLİTLİ KAPI 1997

Doğmak vardı yeni güne usulca
Tutkulu nehir gibi denize akmalı...
Acılarla örselenen ömrü
Coşkulu sellere bırakıverip,
Uçurumunun kıyısından geçmeli...
İsyan ateşiyle sarsılırken benliğim,
Hiç kimse sormamalı seni.
Sonra beklemedik bir zamanda,
Öyle beklemedik bir yol ayrımında,
Ellerinden hüküm giyip,
Kilitli kapılar ardına girmeli...

Doğmak vardı ellerine sessizce.
Ormanın tozlu yollarından geçip,
Sevenlerin yükselen çığlığıyla büyümeli
Ak sayfalara aşkı yazarken,
Derin uykusunda bir şehrin,
Tüm pencerelerini sana açmalı...

Yağan yağmurların ıslak serinliğinde yaşama doğmalı.
Sonra güzel gülleri derleyip,
Güneşin ilk ışıklarıyla yollara düşmeli.
Ve hiç kimse sormamalı beni.
Sonra beklemedik bir günde,
Öyle beklemedik bir yerde,
Gözlerinden hüküm giyip,
Yüreğinin kilitli kapısından girmeli

Hatice Peköz

Hatice Elveren Peköz

Bende Varım

Yüreği sevgilere yelken açan,
Gözü tok gönlü deniz ey gönül dostları,
Kabul buyurursanız bende ben de varım.
Yüreğimin hüznü, tedirginliği eski bir hikâye.
Beni de beni de duyun.
Şiirim, şarkım öykülerim...

Benim de ekmeğim, tuzum olsun yoksul sofralarınızda.
Sevgi teknenize beni de beni de alın.
Ben de aşktan, sevgiden yana düşler görürüm gözlerim kapalı.
Yokuş yukarı koşmuşluğum,
Toprağı tırnaklarımla kazıyıp, sarp yollardan geçmişim var.
Ben de narçipeklerine dönmüşüm yüzümü!
Şiirim şarkım öykülerim...

Buralarda kör çıkmazların kuytularında yalnızım.
Çok yer tutmam, bir su damlası kadarım.
Bir şebnem tasni gibi istemezseniz görünmem.
Yelkeninizde bir tutam mavi,
Yüreklerinize bir nefes,
Denizlerde rüzgâr olmak isterim.
Yüzünüzde küçücük bir tebessüm...
Gönlünüzde bir damla sevgi olsam yeter.

Karanlığa tutsak, uzak köylerin kuytularından bir sesleniş bu...
Çocukların uçurtmalarına takılı kaldı umutlarım.
Sevgi teknenizde bana da bana da yer verin.
Şiirim, şarkım öykülerim...

Hatice Elveren Peköz

Hatice Elveren Peköz

Benim Değil

Annemle babamın geceleri yoksulluk üzerine söyledikleri ninnilerle avundu çocukluğum.
Şimdilerde alışmışım, kumkuma kuş-kuşu gibi yalnızlıklara.
Giydiklerim, o ev benim olmadı hiç.
Benim değildi duvara astığım resimler
Geceleri gökyüzündeki yıldızları sayarken,
Uyandım, yıldızlar benim değil...

Hatice Elveren Peköz

Beyaz Düş

Gün gelecek bir gün
Umutsuzluğa düştüğünde
Sakin yılgınlığa kapılma
Beyaz bir düşün bırakacağım sana.
Belki bir ayrılık gününde
O gün gözlerine bir demet hüznü
Alnına en masumundan öpücüğü
Verebilirim hepsi bu
Ve en beyazından bir düşün...

Allah biliyor ya
Değmedi elime elin.
Bir an bitiremediğim,
İçimden söküp atamadığım,
Belki de unutmaya yeteneksiz olduğum yalnız sendin.
Bir düşün bırakacağım sana,
Gök mavisi, gün kadar sıcak...
Umudun beyaz düşününü
Verebilirim hepsi bu.
Ve en beyazından bir sevgi...

Hatice Elveren Peköz

Bilirim

Her sabah çocuk hafifliğiyle uyanırım güne.
Ortaçağdan kalma ne kadar kötölük, hurafe varsa eskiciye satarım.

Ondan kara vesveseli kadın ve adamların hikayelerini dinlemem.
Bilirim ki onlar iyilik ve sevgiden yoksun kara yürekliler.
Oysa iyilik ve güzelliklerden savaş çıkmaz.

Kuşlar her sabah özgürlüğe kanat çırparken düşerim yola.
Dünyaya meydan okuyan bir gülümseyişle yaşamın ta içine dalarım.
Bilirim ki her gülümseyişten kıyamet kopmaz...

Hatice Elveren Peköz

Hatice Elveren Peköz

Bilmece...

BİLMECE

Yüreğime seni sordum
Sevgin büyürken senden habersiz
İçimde kanat çırpın kelebeğin ömrü,
Bir mevsimlik bile değilken,
Yüreğine telaş olmuştum,
İlk korkularımda gizledim seni.

Papatyalara seni sordum
Seviyor mu, sevmiyor mu diye.
Düşler ülkesinde senle ve sensiz.
Olmazdı, olamazdı bu yol belirsiz.
Ne sen sendin, nede ben o eşki bendim artık.
Gök kubbeden yağmurlar yağarken öyle bitimsiz,
Sular kadar saf ve hilesizdi çocuk yüreklerimiz...

Şu dağlara seni sordum,
Sevgiler çoğalırken öyle bitimsiz
Aşk içimizde çiçekler açıyordu dört mevsim.
Yollarımız ise ateş çemberi!
Ayrı nehirlerden çağlayıp akarken denize,
Biliyorduk sevgimiz yeraltında gizli bir nehir.
Öylece çağlamıştı yüreğimize
Derinlerden sessiz sessiz...

Sevenlere seni sordum
Fırtınalar koparken sonu belirsiz...
Yer gök dediğimiz sonsuzluklarda,,
Aşk ise, çözümsüz bilmecemiz...
Yine de çocuksu korkularımız vardı
Nedenini bilmediğimiz..
Sözler bitmiş, kilitlenmişti gözlerimiz.
Ne bizi bağlayan sevdalardaydık,
Ne de birbirine kayıtsızdı yüreğimiz.
Umutlar ise uzak bir şehir...

Uzaklara seni sordum.
Sevgin büyürken senden habersiz...
Sanki var oluş sebebimiz aynı,
Yalnız sevmekti öyle nedensiz,
Sevgi ise her şeye dair...
Gecenin uzamında sessiz sessiz...
Aynı anda duyumsayınca sevgiyi,
Kavuşmazlığın hüznünde öyle çaresiz,
Hayaller ise avuntu değil...
Sözler bitmiş, kenetlenmişti ellerimiz,
Anladık ki sevgi uzak bir şehir.
Aşk ise çözümsüz bilmecemiz...
Sevgi, yeraltında akan bir nehir
Hiç bir zaman kaynağına erişemeyeceğimiz...

Hatice Peköz

Hatice Elveren Peköz

Bir Kadın

Hiç hesapta yokken, bir kadın çıkıp durdu yoluma ..
"Ey kadın, şiir yazıp durma!
Şiirler asabıma dokunur" dedi, dudak bükerek.
Şiir, "iyiliğin mayasıdır" dedim seslice.
Ve yüzyıllardır kadın çığılığıyla demlenen bir şiir daha yazarak,
Ona, dağlar deviren bir gülüşle yol...

Hatice Elveren Peköz

Hatice Elveren Peköz

Bu Gün

BU GÜN 5. Nisan. 2000

Çağlayan ırmaklar gibiyim bu gün...
Nehirlerin denize kavuşması,
Kutuplarda sevenlerin rüyası gibiyim.
Bunun için dünyanın sevgisini taşıyım içimde,
Ondandır bir şenlik bir sevinç içindeyim.
İçim içime sığmadığı anlarda,
Yerle gök arasında bir yerlerdeyim.
Çok uzaklarda değil,
Ö bilinmezlerin ötesindeyim,
İmkânsızlıkları, savaşçıları değil,
Aşktan yana masallar anlatırım büyüklere.

Çağlayan nehirler gibiyim bu gün.
Ceylanların suya kavuşması,
Çöllerde yağmura hasret insanların rüyası gibiyim.
İçim içime sığmadığı anlarda,
Bir telaş bir sevinç içindeyim.
Gün geceye girdiğinde,
Aşka uyuturum dünyayı.
Sevgi, güneş saçlı çokların ellerinde şekillenir.
Barış dolu bir dünyanın düşünüyü kurmak imkânsız değil.
Ondandır savaşçıları değil,
Sevgiden yana masallar anlatırım çocuklara.

ORALARDA 12.Eylül. 2002

Buralarda yine deniz yine kum...
Oralara kar yağınca,
Bütün İstanbul yüreğimde üşür.

Buralarda yine bahar yine yağmur...
Oralarda ağaçlar yeşile vurmuş,
Sevgilerle çiçeğe durmuştur İstanbul.

Hatice Elveren Peköz

Bugün

İçim kanatlı sevinçlerde bu gün.
Akdeniz ise mavide...
'Susma' dedi yüreğim.
Durma, bağır çağır seslice.
Koş koşabildiğin kadar.
Gücün, soluğun yettiği yere kadar "sev" diyordu.

Akdeniz sevdalı kızlar gibi başı dalgalı bugün.
Martılar, bak diyordu.
Umutsuzluğa düşmenin zamanı değil
Yüreğinde bir sevgi, ormanlar kadar büyür.
Bin bir tohum filizlenir içinde,
Sevgi, toprağa derin kökler salmakta.
Nedenli, nedensiz yediveren çiçekler açmakta.
Akdeniz kadar mavi,
Türkiye'm kadar sevdalı...

Hatice Elveren Peköz

Hatice Elveren Peköz

Ceviz Ağacım

Öyle bir düştü işte...

Hatice Elveren Peköz

Deim Ya...

Gündoğumunun dönencesinde
Düştüğünde yollara
Önce bir bak gözlerime,
Bir adım ileri gidemeyeceksin!
Alamayacaksın gözlerini bir daha.

Gündönümünün dönencesinde
Giderken öyle sessizce
Önce bir bak gözlerime
Tutsak olacaksın orada!
Gönül sarayına girip
Orada kalacaksın belki de!

Alaca karanlığın içinden geçerken
Önce bir bak gözlerime
Kendini alamayacaksın bir daha
Dedim ya!
Gündoğumunun dönencesinde
Bir kez baksan gözlerime
Şaşakalacaksın o anda
İnanamayacaksın gözlerime
Kendini gönül gözüyle görünce,
Geri dönüşü bu yollarda kaybolursun.

Hatice Elveren Peköz

Deliymişiz Kime Ne

Sevgili deli kız Münire...
Nedir çektiğimiz şu akıllılardan?
Deliymişiz avare avare dolaşırmışız yollarda,
Sevdiklerimizi deli deli severmişiz küçük aklımızla
Söylesene, kime ne bundan.

Sözde akıllılar delilik adına ne varsa bizden sorarlar iyi mi?
En iyisi sayın akıllıları boş verelim biz.
"Kafana göre takıl" derler ya...

Düşüncesiz, kilitsiz kapılardan herkes geçemiyor nasılsa.
Ama insanlar bu düşünceyle ne kapı-kilitler tasarlamışlar bilsen.
Demirden ağır kapılar ardına hapsetmişler düşüncelerimizi.
Noktasız, virglsz, sansürsüz şiirler yazmak neyimize.

Bizler deliymişiz be Münire...
İe dönük mutlulukları yaşıyor,
Aşktan yana dert arıyormuşuz kendimize.
İyi mi?

Aklımızda zorumuz içimizde kavgamız varmış kime ne bundan?
Asıl akıllılar biz mi onlar mı, belli değil nasılsa...
Birazda herkes kendi aklınca insandır bu dünyada.
Öyle değil mi?

Akıllarına hüküm koyanları geçelim kız Münire.
Aşktan yana yollara dşmşsek kime ne bundan.
Bak, sevmeye adanmış bir ömür var önümüzde.
Buz dağının bir yanında biz bir yanında onlar olsa da,
Bir yanda gözü yaşarken, diğer yanda bahar gelir değil mi?

Bağımsız kişiliğini biraz da herkes kedisi yaratır aslında.
İnsanın kişiliği kendi yansması, aynası değil mi?
Grntsz, yansmasız yaşayanların çoğu,
Görünmez duvarlar rerlerken etrafına,
Aynayla kendi yüzü arasında barışık olmayanlar,
Yılandan kaar gibi kaar insanlardan.

Sevgisiz, özgüvensiz olana acırsın be Münire.
Bırak, takma kafana onları.
Böyleleri çok zaman bulutların üzerinde yaşar,
Erişilmez zannederler kendilerini
Buz dağının bir yamacında sürerken yaşamları,
Aslında bin bir kurnazlıkta çalışır akılları.
Sözde onlar çok akıllı ya, sen boş ver düşünme.

Ah masalsı bir düşmüş yaşam, Münire.
Bize anlatılanların çoğu yanlış yalan...
Diyelim ki her bir yaşam öyküsünde,
Bir parçacık doğruluk payı vardır, genel geçerliğin.

Ah varsın herkes "deli, aklında zoru var," desin be Münire.

Düşüncesiz, kilitsiz kapılardan geçilmiyor nasılsa.
Kimimiz tescilli deli,
Kimimiz gizli delilerdenmişiz iyi mi?

Yaşam biraz düş biraz masal değil mi, Münire.
Sevmek delilikse, ömrümüzde bir defa sevdik.
Severken, ırkçılık yapmadık hiç,
İnan ki ayırmadık siyahıyla beyazı...

Hatice Elveren Peköz

Hatice Elveren Peköz

Düş...

Ey aşkımın asil yapmacığı!
Suskun durma öyle,
Çekingen boynunun halkası olsun kollarım.
Nedendir söyle o arsızca kaçışların?
Sonu gelmeli artık,
Uzaktan da olsa uzanmalı ellerin
Zaman ötesinden ellerime...
Yolu yok bunun sonrası yok!
Önce sesin gelmeli,
En masumiyetinden sevgin...
Kurşun olsa da gözlerin, yüreğime değmeli.

Ne o korkuyor musun?
Hapsolmaktan yüreğime.
Ama her şey için çok geç şimdi.
Daha doğduğun gün mahkûmunum...
Ondandır masum bu halim.
Bilemezsin kolay değil!
Çelişkilerde yaşayıp, zamansız sevdaya düşmek...
Yinede üstüne düşsün istemem hüznlerin gölgesi.
Nereye gidersen git bulurum seni,
Hangi yürekte taht kurarsan kur,
Orası benim sarayım...

Şunu bil ki iki gözüm seni kayıtsızca severim.
Ruhum serseri kuşların kanadında,
Yolun olur, gölgen olurum bilmediğin.
Duyamasam, görmesem de seni,
Sevgini ruhumun derinliklerinde saklar,
Keşfedilmemiş kıtalarda yaşarım.
El değmemiş ormanlarda dal dal.
Adını ağaçlara kazırım kim bilir?

Boş ver sen bunları iki gözüm.
Bildiğin gibi yine karışık düşlerdeyim.
Olmazların düşünüyü kuruyorum kendimce.
Ne nefes kadar yakınsın bana,
Ne de değmekte elime elin.
Bir yanımda cennet, bir yanımda cehennemim içinde,
Hangi yana düşerim belli değil...

Söyle yoksa çok mu garip gelir ölümüne bir sevgi?
Ve hala mutluluğu düşlemek deli deli,
İnsanın ölesiye sevmesi olası değil mi?
Yok, yok iki gözüm bu aşk bildiğin gibi değil,
İsterse seven hiç bilmemeli,
Varsın duymasın görmesin yürekteki ateşini...

Aşk bu, ağırlığınca büyümeli an be an...
Yeri geldiğinde bazen kutuplarda açan bir çiçek,
Çölde bir akarsu olmalı.
Sevinçlerde, çelişkilerde olmalı...

Öyle kayıtsızca severken deli deli,
Nefret için değil, aşk için ölmeli,
Bilinçaltına saklı tutulmamalı sevgi,
Öyle ki yanardağ alevinden geçmeli,
İsterse kimse bilmesin,
Sonu olmasın isterse...
Varsın düşler yalan gerçekler bir düş olsun...

Hatice Elveren Peköz

Düşlerimi Verin

Geçmiş zamanların kör dehlizinde kaldı çocukluğum.
Şimdilerde kendi aşk masalımı yazıyorum.
Bir varmışla bir yokmuşla başlayan aşk hikayeleri.
Yazlar güze döneli beri kağıtsız, kitapsız kaldım.
Kırık dökük bir hece ardım, gecenin ısıslığında.
Dallarım yapraksız, dünlerim yağmursuz kaldı.

Ne yazlar, nede güzler avutmaz yüreğimi.
Dönülmez uçurumların kıyısında durarak,
Denizlere yeminlere ettim.
Ruhumu uçurumların kollarına bırakarak,
Ötenazi hakkımı kullanıyorum.
Ey sözsüz ve şiirsiz insanlar;
Yokluğa doğan şiirsiz güneşi size bırakıyorum!
Çocuk sevinçlerimi, kitaplarımı, düşlerimi geri verin.

Hatice Elveren Peköz

Hatice Elveren Peköz

Ekin Tarlaları

Ne kışlar, nede yazlar masum değil artık.
Kapital adamın kirli elleri ekmek bozalı beri,
Korkulu bakışlar ardında yitip gitti umutlarım.

Çocukların çoğu katıksız, kuru ekmek beslemesiydi
Öysa namuslu insana el-etek açtırmak nafi'dir.
Çocuklar duvar diplerinde uyurken, hayallerimi geceye dahil ettim.
Ekin tarlaları kapitalin eline geçeli beri geceyi un ufak ettim.

Ekin tarlaları yalancı, düzenbazın elinde şimdi.
Çocuk yüreğimin düşleri yitik.
Gördüm ki tarlarda hasadı beklemek nafi'dir.
Doğal tohumla ekmeğe erişmek bir peri masalı...
Tohumla sevginin genetiği değişeli beri,
Yağmurlarını damla damla biriktiririm.

Yine de hilekarın inadına özgür çocuklar büyüttüm.
O gün aç çocukların yalnızlıkları koynunda idi.
Şonra yalansız sözlerden bir demet alıp, gelinlik kızların saçlarına taktım.
Özgür ve başak yürekli gelinler kendi topraklarında cesur ve hür olmalıydı.
Ekin tarlaları kıyısında, unu eleyip duvara astım.
Pembe düşler görsünler diye yeşile sarıya boyadım tarlaları...

Hatice Elveren Peköz

Hatice Elveren Peköz

El Kadar Yürek

Nedir bu halin Ay kız?
Neden bu yaşlar?
Bu gam, bu figan!
Hicranın zamanı değil
Daha senin için mevsimlerden bahar
Henüz güz değil, ne de hazan.

Dur, söyleme Ay kız!
Derdini biliyorum ben
Öyle kapıp koyuverme kendini hemen.
Baharda ağlamak olur mu hiç?
Öyle el kadar yürek tutsak...
Hele dur sen biraz,
Nedir ki bu acelen?
Şevmenin de zamanı var.
Öyle kaptırma hemen kendini,
Bak, ağlama diyorsam bir sebebi var.
Ben sana Ay kız;
'Hiç sevilme' demedim ki!
Eğer seveceksen hemen,
Bir mevsimlik çiçeği koklar gibi,
Baharın bir kez geldiği gibi sev.

Sen delisin Ay kız!
Şeveceksin ama ağlamayacaksın,
Özleyeceksin ama ölmeyeceksin,
Gerektiğinde ruhunun derinliklerine gömeceksin.
Çekip gideceksin istediğin an...
Arkanı döndün mü?
Unutuvreceksin hemen...

Nedir bu halin Ay kız?
Harap edersin kendini.
El kadar bir yüreğe,
Hapsedersin benliğini
Güz gibi solarsın öyle sen.
Ama fayda etmez gibi,
Her söylediğim söz...
Sana laf anlatmak var ya Ay kız;
Suya yazı yazmak gibidir...

KIRILGAN ANLARDA
Benim gönlüme,
Senin ömrüne yazdırırım sevgiyi.
Biliyorum, nedensiz sevmekti bizimki.
Can içinde ikileşen iki can...
Bizi bağlayan gizli bir kuvvetle duyumsarım.
Dağlar kadar uzak,
Bir nefes kadar yakınındayım.
Yitik bir adreste değil,
Hala o bıraktığın yerdeyim.

Yokluğunla şarsılsam da bedenim,
Her şeye rağmen ayakta durmaktayım.
Hiç sorma nedenini, söyleyemem.
Kırılğan anlarımda yazıyor,
En dibe vurduğum eylüllerde,
Benim gönlüme,
Senin ömrüne yazdırırım sevgiyi.

BEDEL

Ey aşkımın hilesiz düşü
Sen ömrümde binlerce yıldır,
Yüreğimde hiç binmeyen çığlık oldun.
Durduğu yerde büyüyen ey aşk!
Alaca karanlıklarda tutsağınım!
Yaşamsal su kadar duru,
Yıldızlar kadar uzaktayken,
Neyin bedelini ödüyorum?

Ey sahte düşlerin yapmacığı,
Sen masallardaki ey aşk!
Ütopik şehirlerde tutsağınım!
Alaca karanlıklarda korkak!
Zaman ötesinden gelen ey hayal,
Nerden girdin dünyama?
Umutlardan yakinken ölüme,
Neyin bedelini ödüyorum?

Hatice Elveren Peköz

Elifçe

Elifçeyim ben,
Küçücük bir kız çocuğu...
Siz bakmayın öyle ateşböcekleriyle dans ettiğime,
Yüreğim kırılğan bir kuştur.
Gözyaşlarımı mücevher gibi sizlerden saklayarak,
İçlenerek her şeye dair gülümsüyorum.
Elbet öyle çok ki ağlamışlığım
Ve öyle çok ki unutmak istediğim,
Çocukluğum benden yaşlı.
Ve yüzyılların ahtı'nı taşır.

Olsundu, Elif'çeydim ben.
Vakur bir damla ve bir düş gezgini olarak,
Dünyanın en narin fırçasını kullanarak,
Sevene sevgili, güzel bir anne olurum.
Çocukların al yanaklarına, güneşe dokunarak
Her çiçeğe öpücükler kondururum.
Tüm zamanların melodisi dudaklarımda,
Melankolik ve tutkulu...

Elif'çeyim ben diyorum,
Anlıyor musunuz?
Yeşil yağmurlarda doğmuşluğum,
İlkyazda sevmişliğim var.
Kelebeklerin tül kanatları saçlarımda uçuşur,
Her baharda şiirlenirim.
Gün geceye girdiği anda,
Kapı kapı dolaşarak ay ışığında sevgi dilenirim.
Siz bakmayın ilkyaz gibi güldüğüme,
Al yeşilli muhabbet kuşu gibi kafeste,
Tutsak bir kız çocuğuyum ben...

* * *

Hatice Elveren Peköz

Hatice Elveren Peköz

Eski Sonbahar

Eski sonbaharlardan kalma bir şarkı çalıyor sokaklarda.
Albümlerde sararmış resimler her notada dile gelir.
İlk sevenlerin gülüşleri kalır ussumuzda.
Onlar giderken sırlarını yıldızlara fısıldadılar.
O sevenler ki iki vakit arası uzayan gölgeler gibi unutulup gittiler.

Giderken ilk sevenlerin gölgesi kalır düşlerimizde.
Onlar ki gölgesiz ağaçlar gibi her fırtınaya direnemezdi.
Zamansız sevdalara kırgın olsa da elleri,
Şiirle yaşamak bir orman büyüğü kadar güzel.

Şimdilerde eski kitap sayfaları arasında kaldı resimler.
Eski albümler arasında gülümseyen yüzler buruk ve hüzünlü.
Sevice, ilkyazla uyanırdı yürekleri.
O resimler ki kurumuş bozkır çiçekleri gibi solup gittiler.

Yaşam baharın ortasında yanıtı olmayan bir soruydu aslında.
Şairler kelebeklerin tül kanatlarına şiirler yazarken sessizce çekip gittiler.
Giderken şiirleri şişelere koyup denizlere saldılar.
Onlar ki ne zaman özlediği yıldızlara kavuşurlar, bilinmez?

Hatice Elveren Peköz

Hatice Elveren Peköz

Ey Hüzün

Hüzün

...Göçmen kuşlarla gideli, aklım uçar gider.
Hüznüm ıslatır kaldırımları.
Şimdilerde toprağa yalnızlık ekdim, baharı bekliyorum.
Hüzün yüzlü insanlarla dolup taşıyor kaldırımlar.
Bilinmezlerin ötesinde, al gelinlikli düşlere uyanıyorum.
Ellerinde demet demet yalnızlıklar.
Oysa, kelebeklerin tül kanatları altında dünya...
İnsanlardan hüzün alıp, gülücük satıyorum!

...Ey hüzün, uzaklaş artık!
Çek git yıkık dökük düşlerimden.
Şimdi bahara giyindi pembe düşlerim.
Baharda, asık yüzlü insanlar bile şiir'leşirler.
Şehirlerin tüm pencereleri sonuna kadar açılır.
Kapı önlerinde gül gülüşlü çocuklar oynayırlar.
Gelinlik kızlar, allı-tüllü düşlere uyur ve uyanır.
Yaz da ha geldi, ha gelecek.
Perdeleri arala ve hüzünleri çıkar üstünden.
Sokaklarda çocuklar, düğünler, şenlikler var.
Mavili, yeşiller giyiniyorum.

Hatice Elveren Peköz

Hatice Elveren Peköz

Giderim

Mevsimlerden yine güz, yine hazan...
Çok durmam buralarda,
Tan yeri ağarırken düşerim yollara.
Belki biraz mutlu, biraz da kırgın...
Çok sürmez bu bahar.
Yağmurlar düşerken dallarıma giderim.

Yazın kokusu sinmişken saçlarıma, daha da durmam buralarda.
Varsın kimseler bilmesin, sormasın nedenini
Ömrün son demlerinde bahara kanat çırpan kelebekler gibi,
Yüreği gökyüzüne asılı anneler gibi, giderim.

Ne yaz, ne de baharlar geri gelmez bilirim.
Bir düşünüş gibi geçti ve bitti.
Sonbahar, gidenlerin sallanan ellerine benziyor.
Ürkek, çekingen vedasız...
Bir gülün titrek muş ışığının gölgesinde, kuşların peşisıra giderim...

Yaz çok uzak bir düşünüş şimdi.
Sonbaharın gölgesi düşerken gülün üstüne.
Dağlarda yalnız açan çiçekler gibi toprağa dönerim yüzümü
Ama çok sürmez bu bahar;
Yanıma biraz deniz, biraz mavi almalıyım.
Çantama kitaplarımı, ceplerime çocukluğumu...
En altına yüreğimi koyar giderim.

Hatice Elveren Peköz

Hatice Elveren Peköz

Göçebe...

Yağmurlu bir günün akşamında
Başımı alıp gideceğim buralardan
Yollar aşınsın, dağlar aşılınsın diye...
Yine de belli olmaz, sonbaharda giderim.
Sevginin dökülen yapraklarını
Görmeyeyim diye...
Yaşam, boyası kurumamış bir resim gibidir,
Silmek için yenibaştan her şeyi...

Karanlık bir gecenin ardından
Her şeyi bırakıp gideceğim buralardan.
Denizler durulsun, sular çağlasın diye...
Savrulsam da fırtınalarla,
Zemheri ayında doğmasa da güneş,
Şafakla düşerim yollara,
Elimin gücümün yettiği yere kadar
Duyumsayarak sevgiyi, gitmeliyim...
Kimse sormamalı, bilmemeli beni
Yaşadım mı, öldüm mü diye...

Ufuktan yansıyan ilk ışıklarla
Gideceğim buralardan.
Yıldızlar ışısın,
Ay yolumu aydınlatsın diye...
Bilinmezlerde olsa yollar,
Ayın rehberliğinde o gün,
Göçeceğim buralardan.
Ellerim havada, dillerim duadadır.
Göçebeler misali;
Çıgan müziği çalarken uzaklardan,
Gideceğim...

Bir gün günbatımına doğru
Çekip gideceğim buralardan.
Usulca çalan hüzzam makamından
Fısıldarken şarkılar,
Elimde kâğıt, kalem, bir de kibritimle
Yakarak tüm anıları gideceğim...

Öyle sessizce göçerken buralardan
Kimse bilmeyecek nedenini
Neler yaşadığımı kimse görmeyecektir.
Gün doğarken göçmen kuşlarla,
Yüreğimin sancısına tuz basarak,
Seyyah olmak için yedi kıtaya,
Göçebelerle yollara düşeceğim...
Gecede ay yolumu aydınlatsın,
Kuşlar yol gösterecek diye...
Bir gözlerine vurgun,
Sözlerine dargın gideceğim...

MERHAMETLELİ YÜRER

Ben bir çölde değil,
Dağların koynunda doğdum.
Köyümün sevgi yağmurlarıyla yıkanıp,
Gönül bahçelerinde boy verdim.
Vadinin çiğ kokuları sinerek saçlarıma,
Ben bir kez değil,
Her mevsim yeniden doğdum.

Ben kutuplarda değil,
Akdeniz'in en güneyinde doğdum.
Bir sarmal yaya sığdırırım dünyayı
Sevginin şifresi çözmek için
Köyümün karlı yollarında koşup
Sevginin sarayına girdim
Çiğli toprağın ıslattığı gözlerde
Merhametli yürekleri gördüm...

Hatice Elveren Peköz

Gözlerimdeki Yaşlar

30. Şubat. 1992

Sakin sorma mahzunluğumun nedenini.
Hileli sözler yıldırır,
Yalandan kurulmuş sevgiler öldürür beni.
Yapmacık dostluklardan buza keser ellerim.
Bu yerlere gelmeden önce,
Karbeyazlardaydı yüreğim.
Ondan, umutlarımı attım denize.
Tutkularımı gömdüm bir bir.
Kuytuların en derinlerine...
Bir tek sen kaldın canım yavrucuğum.
Maviş maviş bakan ebruli gözlerin kaldı.
Saf ve hilesiz...
Yüreğimin en ücra köşesinde yerin.

İşte böyle anlarda bir armağan gibi gelmişti varlığın.
Allah'ın bir emaneti gibiydin.
Böyle zamanlarda senle sevdim yaşamayı.
Yine böyle anlarda gördüm sahte dostların gerçek yüzünü...
Böyle anlarda öğrendim siyahla beyazın anlamını.
Bu çıkmazlarda ödedim dünyanın en ağır bedeli.
Yalan üstüne kurulu siyasal bir düzen içinde,
Sahte ellerin, terazideki dengesizliği gördüm.

Ah! Yalan sözler öldürür beni!
Yalandan kurulmuş sahte sevgiler...
Ondandır masum bu halim.
Gözlerimdeki yaşlar bu yüzdendir.
Seni tanımadan önce canım yavrucuğum,
Ebruli gözlerini görmeden önce,
Sahte sevgilerin ellerinde gel-git-lerdeydim.
Bin bir tuzaklar içindeydi yolum.
İşte böyle anlarda yalandan kurulmuş dostlukları gördüm.
Bu nedenledir insanlara karşı güvensizliğim.
Gözlerimdeki yaşlar bundan...

Hatice Elveren Peköz

Gül Zamanı

Yıldızları sayarken ayışığında,
Bir saç tokamla bezbebeğim vardı elimde.
Birden nasıl, neden demeden, "büydün" dedi büyükler.
Sonra ansızın yüreğime bir gül düştü.
Gülleri tuttum içimde hiç büyümemiş çocuk mezarlarına ektim.
Ruhum yeniden firarda idi..
Suskun yüreğimde, sonsuz ayazlar.
Aşk ile ayrılık, bir veda busesi gibi gelip gözlerime düştü.
Güller gitti, mezardaki dikenlere sarıldılar.
Zamansız zamanlarda, güllerine sürgündü yüreğim.
Yürüdüğüm yollar gül yaprağıyla döşeliydi.
Nasıl, neden diye sormadan,
"Gül zamanı geçti" dedi büyükler.

Hatice Elveren Peköz

Hatice Elveren Peköz

Gün Batımı ve Deniz

Yüz yıl öncesi miydi ne?
Eski zamanlarda bir düş kuruyordum yeşillikler içinde.
Rüzgârda uçuşan saçlarım sevgi sarmalı..
Gözlerim gözlerinde kaybolmak istercesine kilitli.
Sonra masum küçük bir çiçek tohumu oluveriyorum.
Resimler çiziyorum içinde sen ve portakal çiçeklerinin olduğu.
En güzel renklerden seçiyorum portakal çiçeklerini.
Senle sevgi yağmurları yağıyor üstümüze.
Sessizce çiçeklere öpücükler konduruyoruz!
Yağmurla toprak arasında bedenlerimiz çiçeğine kesiyor.
Deniz oluyorum, titreyen bedenini sarmalıyor deniz.
İşte o zaman yeşil bir bahçe düşünüyorum içinde deniz ve sen.

Şimdilerde şiirsiz geçmiş zamanlarda yaşıyor,
Ağaçsız gelecek zamanlara yol oluyorum!
Bir düşten uyanıyorum bazen.
Her yanıma sana bağlı ve kapalı.
Ne kurduğum düşlerde saçlarımda rüzgârlar,
Nede gözlerin değmiyor gözlerime.
Çizdiğim resimlerimde portakal çiçekleriyle soluyorum.
Artık geri dönüşü olmayan yollarda,
Çiçekli geçmiş zamanlarda yaşıyorum.
Sonu yok, yolu yok biliyorum!
Sensizliğe uyanıyor sabahlar.
Sensiz denizler ortasında ıssız bir ada oluyorum.
Oysa portakal çiçekleri arasında küçük bir ev, diyordum.
Birde gün batımı ve deniz...

Hatice Elveren Peköz

Hatice Elveren Peköz

Gür Ve Aydınlik Sesler...

GÜR VE AYDINLIK SESLER -1997-

Sessizlerin kentinden haykırıyorum.
Sessiz sessiz ve kararlı...
Her sözü seri bir şimşek görülen
Her sevişi suç sayılan,
Sessizlerin kentinden sesleniyorum.
O sesi alıyor sessizce çoğaltıyorum
Büyütüyorum o sesi cesaretimle.
Aşkı sevgiyi büyütüyorum,
Sessizlerin kentinde çoğaltıyorum sevgiyi.
Ve benimle çoğalan her sesi,
Her sevişi yazıyorum.
Yollara düşüyorum günlerce.
Sesler arıyorum gür ve aydınlık.
Sevgiler arıyorum yalansız beyaz.

Sessizlerin kentinden haykırıyorum.
Sessiz sessiz ve kararlı...
Her bakışı seri bir şimşek
Her sevişi gönül özünden olanın,
Yollarında kalıyorum.
Sessiz bir kentinden en gizinde,
Sessiz sessiz yazıyorum,
Sesim büyüyor o sese karışınca
Aşkı sevmeyi büyütüyorum.
Yazıyorum cesareti sessizce
Hilesiz sevgiler arıyorum.
Sesler arıyorum gür ve aydınlık
Sevgiler arıyorum gün ay ışığında
Gür ve aydınlık o sesi seviyorum...

Hatice Peköz

Hatice Elveren Peköz

Güz Rüzgarları

Gün doğarken çıktım yola...
Çantama önce yüreğimi koydum,
Üstüne sevgimizi.
Kitaplarımı aldım yanıma,
Yarım kalmış şiirleri...
Ceplerime çocuk sevincini doldurdum,
Birde Akdeniz güneşini...
Gül şehri İstanbul'a giden yollardaydım.
Sanki güzel bir düşünüyordum.
Yüreğimin boşluğuna kanıp bir aşkın öyküsünü koydum.
Ve en derinlerine sevgimizi...

Sonu belirsiz yollarda, kayıtsızca giderken,
Masallar şehri İstanbul'aydı yolum.
Oysa yüküm çok ağırdı,
Ateşler üstünde yürür gibiydim.
Her sevişi gönül özünden olanın gözlerinde kayboluyordum.
Öyle yoların belirsizliğinde giderken
Sanki güzel bir düşünüyordum.
İninden boşanmış duygularıma kapılıp,
Bir aşkın şiirlerini koydum,
En derinlerine sevgimizi...

Yolların durduramadığı yolcularla,
Umuda doğru yol alıyordum.
Sonu hep sevgiye çıkan yollarda,
Durup düşündüm biraz.
Radyoda İstanbul çalıyordu şarkılar.
Sonra yolculara kitaplarımı verdim.
Sevenlerle kırmızı gülleri paylaştım.
Büyüklere ise çocuk sevincini...
Daha olsa her şeyimi verirdim,
Şiiri, güneşi sevinçli...
Yüreğimin boşluğuna kanıp,
Çantama güz rüzgârlarını doldurdum.
En derinlerine sevgimizi...

Hatice Elveren Peköz

Hayat Bu

Kaçınılmaz olan o son...

Düşülecek,

Üzülecek,

Unutulacak,

Unutulacağız..

Sonra bahar gelir yeniden

Gülüşlerimiz çiçekler açar bazen.

İçimizde gülümseyen çocuk...

Şenliklerde, bayramlarda ellerinde şekerleriyle düşmelidir yola.

Çocuk olmak, sevmek, umut etmek...

Ve yinelenecek onlarca yanılğı...

Çocuklar kadar ağız dolusu gülebilmek,

Yüreğimizden çocuklar gibi özgür kuşlar uçurmak bazen...

Hatice Elveren Peköz

Hatice Elveren Peköz

Hep Çocuk Kalmışız

Bu sabah köpüklü beyaz bulutlara maviler sürelim.
Memleket hasreti buram buram tüterken avuçlarımızda,
Hiç büyümemiş, hep çocuk kalmışız gibi köyümüze gidelim.
Kalabalık şehirlerin kapıları demirden ağır...
Şehirlerde yaralı bir serçenin gözlerine bakarak çekip gidelim..

Hatice Elveren Peköz

Hatice Elveren Peköz

Her Sabah...

HER SABAH

Ben her sabah bin tohum ekerim
Ögle su verir, akşam derlerim
Günün geceye girdiği anda
Sevginin ayak sesini beklerim
Ondan öbek öbek sevgi esintileri gelir
Polen kokuları gelir taşınır gönüllere.
Böyle kapı kapı dolaşırken yüreğim,
Gizli bir elden dağılırken sevgi,
Ben umutla beklerim...

Ben her sabah çocukların hilesiz ellerinden
Çiçekler derlerim...
Ağaçlar dikerim yemyeşil,
Çoğalan toprakların özüne...
Cömertliği üstündedir yüreğimin.
Çocuklara öbek öbek sevgi derlerim.
Sevgi çiçeklerini sevenlere...
Her sabah kuşlar konup göçerken dallarıma,
Siyahı beyaz eylerim...

Ben geçtiğim bütün şehirlerin yüreğine sevinç ekerim.
Bütün denizlerin tutarım ellerinden.
Gözlerim maviyi beklemekteyken,
Suyun rengi yeşildeyse hala,
Düşman tarlasına bile ağaçlar ekerim.
Gün ortasında susunca bütün dünya,
Sevgi ekerim çocukların yüreğine.
Sonra gökyüzüne güneşi asar,
Yeşile boyarım yeryüzünü bir günde

Hatice Peköz

Hatice Elveren Peköz

İçimden Yazarken

Bugünlerde içimden şiirler yazıyorum dökemiyorum sayfalara
Uygarlıkların ayaklar altına alındığı,
Ve ölümlerin bu denli sıradanlaştığı bu günlerde,
Korkuyorum yazmaya...
Yazarsam kanlı gözyaşı damlayacakmış gibi oluyor,
Kalemimden tüm dünyaya...

.....
Üç paralık bir çıkar uğruna,
Kirliliğin bir savaş yaşanıyor bu günlerde.
Anaların bağrından yangınlar çıkıyor!
Kallesçe ilk önce çocuklar öldürülüyor...
Böyle acılar içindeyim yazamıyorum.
Ancak içimden öyle şeyler yazıyorum ki,
Yazarsam acı damlayacakmış gibi oluyor
Kalemimden topraklara...

.....
İsyanların her yerden duyulduğu,
İnsanların çığırından çıkartıldığı bu günlerde,
Bağdat'ın üstüne sömürge bayrağı dikiliyor...
Haksızlıklara başkaldırmak istiyorum,
İsyanlar içindeyim yazamıyorum!
Ancak içimden öyle şeyler yazıyorum ki,
Acı damlayacakmış gibi oluyor kalemimden yedi kıtaya,

.....
Füzelerin sinekler gibi üstümüzden uçtuğu,
Öfkeyle nefretin kol kola gezdiği bu günlerde,
İçimden yazıyorum ancak söyleyemiyorum düşüncelerimi çocuklara. Ölüm
makinelerinin geçiş nedenini söyleyemiyorum...

Söylersem yanacakmış gibi oluyor kalemimle bütün kâğıtları dünyanın...

.....
Ah hiç bir şey yazamıyorum bu günlerde.
Çoğalan şiddetinden dünyanın, vahşileştirilmesinden insanlığından utanıyorum.
Sömürgeci, kan emicilerin çıldırdığı,
Vahşetin alabildiğine yaşandığı,
Ve Dicle suyunun kanlı aktığı bu günlerde,
İçimden çığlık çığlığa haykırıyorum!
Ancak yazamıyorum, dökemiyorum düşüncelerimi sayfalara.
Yazarsam KAN damlayacakmış gibi oluyor,
Kalemimden bütün dünyaya...

İNADINA

Birçok kirlenmeden ötürü düşünce hava su gibi...
Bir şoku yaşıyorum insancıl duygularımla.
Bütün duyarsızlıkların inadına,
Sorgulamak istiyorum yanlış olan ne varsa.
Sonra onca kirlenmişliğin içindeki dünyayı,
Yeşil, mavi beyaza çeviriyorum bir günde.
Kötülüklerin inadına yazıyorum gerçeğin en gerçeğini...

Düşüncenin susturulduğu devirlerde,

`Firavunlar tabletleri kütüphanelerde kırdırdı.
Hitler orduları Avrupa da bütün kütüphaneleri yaktırdı...
Eli kanlı emperyalistler medeniyetin doğuşunun yazıldığı coğrafyada
İrak'ı kan gölüne çevirdiler...
İlk önce kütüphanelerden başladılar işe.
Her biri, karanlığa yürüyen harami gibiydiler.
Uzakdoğu, Yakındoğu talan ettiler ne varsa.

Dünya tarihinde ilk defa aydınlar bir otel odasında yakıldılar!
Savunma amacıyla dikilen duvarlar aslında birer simgeydi.
Asıl görünmez duvarlar kaleşörlerin etrafına örülmekteydi.
Kapitalizm canavarının karanlık kafalarda
Kurguladıkları sistemin bir modelliydi bu.

Soruyorum, kapitalistlerden başkası var mıdır ki,
Ölümü bu denli basit gören...
Namlunun ucunda durup ta kale gibi duran güç kimde...
Bilmiş midir bu sorunun cevabını elinde kalem tutun her kimse.
İnsanlığın hala sömürgeleştirilmeye çalışıldığı günümüzde,
Herkes uyanmalıdır bu gaflet uykusundan!
Zalimin oyununu bozmalıdır elinde güç olan her kimse.
Onca kirlenmişliğin inadına ben de,
Sevgiden barış yolu arıyorum dünyada.
Bir dirilişin yeniden yazıldığı coğrafyada,
Gerçeğin en gerçeğini yazıyorum.
Susmuyorum işte...

Hatice Elveren Peköz

İki Şık Arasında

Düşlerimi pazarlarda satlığa çıkardım,
Yağmur yağmur, bulut bulut, şiir şiir...
Düşlerim tozlu sayfalar arasında fırtınaya tutulmuş,
Kaptansız, rotasız...
Yüreğim zümrüt yeşili limanlarda aşk yorgunu
Gözlernden, Akdeniz vurgunu yemiş mavilerim
Yüzyollar boyu incisini arayan bir düşgezgini olarak,
O gün bu gündür İki şık arasında duruyorum
Ya sen geçmelisin düşlerimden,
Ya Akdeniz'den geçmeliyim..

Hatice Elveren Peköz

Hatice Elveren Peköz

İnsanlar Savaşırken

Öyle durgun ve sessiz olduğuma bakmayın
İnsanlar savaşırken, saçlarımdan incecik bir kan damlar toprağa.
Yüzyıllardır duvar diplerinde vurulurken insanlık, bu coğrafyada ne acılar çekmişiz.
O acılar ki bir orman yangını olur, büyür içimizde.

İnsanlar savaşırken, saçlarımdan incecik bir kan damlar yüreğime.
O an her şeyini evde unutmuş, yollara düşmüşümdür.
Bazen de çok uzaklardan dönen yorgun bir yolcu olurum.
Çocukların ayakları mayınlara takılmamıştır daha.
Çocuklar, atom bombardımanının altından geçmemiştir.
Kağıt gibi erimemiştir benleri.

İnceden inceye yağmurlar vururken cama,
Bayraklar gönderde, ama sınırlar çizilmemiştir daha.
Daha o vakitlerde hiç kimse savaşma nedeni aramıyordur kendine.
Kırlarda kurtla kuzu dost, her dilde ve renkte insanlar kardeştir.

İnsanlar savaşırken, çocuklar için düşerim yollara.
Barış zamanlarda herkes zeytin dalını uzatırken birbirine,
Hayat bütün güzelliğiyle devam ediyordur bilirim.
varoluş ve yok-oluş arası incecik bir çizgidedir yaşam.
Olsun, uçurumların kıyısında dursam da umutsuzluğa düşmem.

İnsanlar savaşırken, pasif bir direngenlik içindedir yeryüzü.
Yansa, yıkılsa da duvarlar yılgınlığa kapılmam.
Kitaplardan setler, bentler kurarım yarınlar için.
Salt çocuklar için dalları yeşile, denizleri maviye boyarım bir günde
Çocuklar, bütün şehirlerin pencerelerini açarak el sallıyordur
Dünyada barış şarkıları çalıyordur hala
Çalsın, kapı kapı dolaşarak sevgi dağıtırım.

İnsanlar savaşırken, yüreğimden incecik bir damla kan sızar yeryüzüne.
Renkler ve dillerimiz başka başka olsa da aynı coğrafyanın insanıyız aslında.
Bilirim onca kan, gözyaşı ve hüzün boşuna...
Çocuklar duvar diplerinde vurulurken, az çekmedik cahilliğimizden.
Yüzyıllardır aynı savruklukta geride kalmak akıllıca değildi hiç.
İnsanı insana vurdurmak hiç insancıl değil.

Neden, niçin diye sormayın hiç.
İşim-gücüm sevgi, barıştır benim.
Ne aradığını bilmeyen ve her şeyini kaybetmiş bir mülteci de olabilirim.
Ya da çokook eski çağlardan kopup gelen bir barış elçisi...
Sevdikçe, deli deli içim içime sığmaz...
Salt çocuklar için kitaplardan setler bentler üretirim.

Siz daha geçmemişken bu yollardan,
El dememiş kıt'aları keşfe çıkarım.
İçimdeki çocuğun peşi-sıra koşarak şarkılar söylerim maviye dair
O şarkılar ki kimselerin duymadığı bilmediği ağıtları, acıları ağartır.
Bazen de çöllerin orta yerinde durarak göller, nehirler çizerim en mavi...

Siz daha, Ortaçağ hurafelerine inanıp taşa puta, kişilere tapınırken,

Çocuklar, hiç büyümemiştir orada.

Dünyada kitaplardan bentler duvarlar örerken, hiç aklınızdan geçmezdi belki.
Çünkü o vakitlerde küreselcilerin nükleer silahlarını, şeytani tohumlarını henüz yaymamıştır yeryüzüne.

Siz daha bir karınca kadar planlı, bir başak kadar sabırla büyütmediniz çocukları
Oysa barış devirlerinde insanlar savaşma nedeni aramıyordu kendine.

Çocukları en saf haliyle her zamanki yerindedir.

Bir okul bahçesinde yâda bir nehir, dere, göl kenarında.

Mutlak aynı yerde, aynı sevinçle bekliyorlardır göçmen kuşları.

Bir tarla başında başak başak büyütüyorlardır tohumu.

Vakitlerin en çiçekli yerinde,

Kitaplardan, setler bentler üzerine tezler hazırlıyorlardır belki de?

O çocuklar ki el değmemiş kıtalar kadar güzeldi.

Yağmurla başak kadar yaşama, sevgiye adalı..

Öyle kıpırtısız, kayıtsız, öyle masumdur daha.

Öyle barışçıl ve yaşamsal bir umutla bekliyorlardır beni

Bütün şehirlerin pencerelerini açarak öyle gülümsemektedirler hala

Herkes zeytin dalı uzanırken birbirine,

İnsanlar mutlu sevişirken, dönerim evime...

Hatice Elveren Peköz

Hatice Elveren Peköz

Kanlı Resimler...

KANLI RESİMLER

2003- Nisan

Karanlık bir düş görüyorum sonu belirsizliklerle dolu...
Sonra kafamdaki düşüncelerin resmini çizmeye çalışıyorum, olmuyor!
Uzakdoğu, Yakındoğu'da resimler al kanlara boyanıyor.

Kafamdaki düşünceleri kurgulamaya çalışıyorum.
Bazı kafa yapısındaki karanlık düşüncenin resimleri şekilleniyor.
Uzakdoğu, Yakındoğu derken kan gölüne dönüyor Afganistan, Irak, Filistin Lübnan...

AB- ABD emperyalizmin tek dişi kalmış canavarlarla beraber,
Orada yama bir devlet olan İsrail insanlığa hep ızdırap veriyor.
Yahudi kavminin zalimleri insanlığa kan kusturuyorlar hep!
Dünyanın sırtında bir kambur, bir ur gibi yayılmayı sürdürüyorlar dünyada.

Karanlık bir düş görüyorum bugünlerde.
Ortadoğu'da, çok uzaklarda resimlerde sararıyor çocukluğum...
Dünyadaki azmışlığı, dişi kanlı emperyalistleri sorguluyor.
Dedemin yine gözleri yaşlı mezarında kemikleri sızlıyor!
Kudüs, Golan Tepelerindeki işgale ağlıyor dedem...
Kandaşlarımızın kıyım kıyım kıyılmasına,
Vahşi Şyonistlerin ellerine teslim edilmesine isyan ediyor!
Annem, ninem de mezarında huzursuzlaşıyorlar, ağlaşıyorlar koyun koyuna!
Karanlık bir düş görüyorum bu günlerde,
Ortadoğu'da çocuklum yanıyor...

Hatice Peköz

Hatice Elveren Peköz

Kilitli Kapı

ZAMAN ÜSTÜ 1999
Ansızın gelirsın bir gün
Beni kimseye sormayasın sakın!
Bilsin ki, ben hala orada,
O ağacın altındayım.
Allah huzurunda duada,
Ellerinden sunduğın mutlulukla,
Sevdiğini söylediğın yerdeyim

Eğer bir gün özler de gelirsın,
Ve yeniden ararsın beni
Hiç bir şey söyleme sakın!
Bil ki o bıraktığın yerdeyim.
O ağacın altında hala seni beklemekteyim
Ellerim havada duadadır dilim...
Allah'tan son bir defa daha
Seni yeniden görmeyi dilemekteyim.

Eğer bir gün geliverirsın eğer,
Beni hiç bir yerde aramayasın...
Bileşın ki o unuttuğın yerdeyim
O ağacın dalları yeşildeyse hala
Anla ki her yaprağında gizlemektedir
Bilmeyen o sevgimizi.
Ve ben kavuşmayı vaat ettiğın
Çiğli toprağın koynunda,
Zaman üstü boyuttayım...

Hatice Elveren Peköz

Kirli Savaşınız

Ey yüreği nasırlaşmış insanlar,
Çocuklar diyorum.
Masum yüzlü, güneş saçlı, yağmur gülüslü çocuklar...
Onların hatırına, geleceğine, suyuna toprağına...
Ormanlarına, yaşama alanlarına kıymayın diyorum.
Şiddetinizi, nefretinizi, bombalarınızı alın ve denizlere atın.
Ülkemin, yağmurun, toprağın, bütün güzel şeylerin geleceğı adına...
Kirli savaşlarınıza son verin diyorum...

Hatice Elveren Peköz

Hatice Elveren Peköz

Kötülöklere İnat

Buruk gülüşlerimin kıyılarında saklıdır bulmadan yitirdiklerim.
Ondan, etrafına kalın duvarlar örenlerin gölgesinden geçmem.
En kötüsünde bile olsa da umutlar,
Dünyanın bütün kötülöklere inat,
Meydan okuyarak geçip giderim.

Hatice Elveren Peköz

Hatice Elveren Peköz

Kusursuz

KUSURSUZ (1995)
Ne olur aceleye getirmeyin sevmenin güzelliğini.
İster hoş olsun, olmasın,
Yüzyıllar ötesinden gelir gibiydi sesiniz.
Ondandır yalnız sizi bekledim.
Bunun nedenini bana sormayın.
Yıllarca sizin için yaşadım.
Ve hep böyle hüzünlerdeydim.
Adımlarınızın sesiydi,
Beni peşi sıra sürükleyen
Yalnız sizindi yüreğim...

Ne olur bu davranışın nedenini bana sormayın
Öyle sevmekti nedensiz...
Gözlerinizin masumiyetini gördüğüm o gün,
Her kavgada galip gelmiş bir devrimci gibiydim.
Ya da gökkuşağının içinden geçmişimdir.
Mükemmelliği öyle kusursuz...
Yüzyıllar ötesinden gelen seslenişiniz,
Savuruyor gibiydi o sonsuz sevdalara.
Sonbaharda toprağa düşmüş bir tohum gibi,
Yalnız size aitti yüreğim
Ve adımlarınızın sesiydi...

Hatice Peköz

Hatice Elveren Peköz

Manolya

Kaç zamandır yazmak istiyordum Manolyam.
Sevmek sevilme adına ne varsa yaşamak...
Yazmak sevne daha yakın olma, biliyorum.
Yaşam adına ne varsa dolu dolu yaşamak.
Sevgiyi ölümsüzleştirmek bir anlamda.

Unutmayıp yazdığın için sağol sevgili Manolyam.
Bir ellerin vardı yalnızlığında,
Yüzümdeki gülümseme yitip gidiyordu artık.
Ondan ömrümde bir defa yürüdüğün yollardan geçtim,
Ne gemiler yaktım bilemesin.
Savurdum ateşin küllerini yüreğimin.
Rüzgârlarla oradan oraya savurdum...

Yemin olsun, asırlar boyu sevenin olarak kalacağım.
Sevmek günahsa, yanlış deniliyorsa buna,
Ömrümde bir defa sevdim.
Sevgiyle yüklendim tüm acılarını.
Yaşam hücrelerine erişince aşkın,
Gecelerde nefesini soluyarak uyandım Manolya.
Bil kanımda yanardı aşkının ateşi.
Ondandır ömrümce taşıyacağım bir sızı olarak kalacaktın.
Anlımıza yazılan yazgıydı aşk.
Ya da bir masalın başlangıcı...

Sevmek bitmeyen özlem şarkımızdı,
Yere göğe sığmayan...
Yoksa bu acı yıllar boyu başını alıp gidecekti...
Ondan adınla bozdum her yemini,
Saçlarımı düşlerin için çözdüm.
Zamansız mevsimler gibi,
Zamansız sevdalara düşmüştük Manolya.
Yinede gün dönerken avuçlarımızda
Solun yaprakların ezgisi yüreğimizde ağlarken,
Sözün bittiği yer demekti...

Şimdi hangi sevginin izini sürsem,
Gözlerini bıraktığın maviliklerde düşlerim Manolya.
Ömrümüzün kaderi şu toprağa benziyordu sanki?
Bekleyişlerde susuzluktan çatladı da,
Bir damlasını içemedik...
Sevgiyi yüklenmiş bulut gibiydi yüreklerimiz.
Bir arının suyu araması,
Gülü bulup yitirmesi gibiydi yarım kalan sevişlerimiz.
Hangi yana baksam gözlerin gelir aklıma,
Akdeniz gelir mavi mavi...

Maviye kesen gül rengiydi geceler...
Küçük yüreğime bir sevinç bir şenlik olurdu mavi gözlerin.
Oysa giderken mutlak bir şeyler kalırdı senden.
Eski bir devrim şarkısı konardı dudaklarıma.
Onun ardından gözlerin ellerin kalır...

Örneğin sevişin kalırdı aklımda Manolya.
Mavi gözlerin yüreğimde uçuşan kelebek...
Beklide yüreğin kuş misali uçmak üzereydi yaban çiçeklerine.

İşte böyle mavi gözlü Manolyam...
Masalsı bir düşmüş her ayrılık öyküsü.
Yaşam boyası kurumamış bir resim gibidir.
Şimdi yüreğin kalmışken bende,
Dilediğin sevgilerin düşünüyür.
Ben göçmen kuşların ayrılık öykülerini yazarım.
İstersen bir daha geçme düşüncelerimden.
Yüreğinin atışından bilirim seni.
Portakallar çiçeğe durmuş ağaclar yeşile vurmıştır.
Asırlar boyu süren şarkımızı mümkünü varsa unut.
Mutlak bir sızı oturmuştur yüreğine,
Bir öpüş kalmıştır dudak izlerinde mavi...

Dedim ya, sessiz duruşundan bilirim ben seni Manolya,
Geldiğin gibi gidemesin hiç.
Yüreğin ise kanamak üzeredir...
Havanın sakinliği suların akışından bilirim seni.
İki yürek arasında metcezirlerle gider, gelirsin.
Bu kent ağır gelir sana.
Gitmen ve yaşamayı yeniden öğrenmen gerek.
Yüreğin beyaz gelincikler içinde uçarı...
Beyaz gelinlikler içinde düşlersin kendini.
Ondan hep temmuz olurdu mavi gözlerin.
Akdeniz olurdu bekleyişlerde.
Varlığını bana hissettiren kuvvetle duyumsarım seni,
Yokluğunun öteki adıdır göçmen kuşlarının öyküleri.
Çünkü erişemeyeceğimiz kadar uzaktır mavi Manolya...

Hatice Elveren Peköz

Masumduk Hepimiz

Masumduk hepimiz;
Saf ve temiz duygularla büyümüşük.
Analarımız yün ve pamuklara sarıp sarmalarken, sokaklara ilk yağmurla kar düşerdi.
Ninelerimizin anlattığı masallarının başkahramanı olurduk hep.
Çok sürmezdi;
İyiler kazanır, kötüler cezalandırılır, hilekarlar hep kaybederdi.

Ah ne güzel çocuklardık öyle.
Bazen, Hayriye Teyzenin eriklerinden aşırırdık,
Neziha Halanın çiçeklerinden öğretmenimize götürürdük.
Onlar çoğu kez görmezden gelirdi,
Bazen de ellerinde birer sepet yemişleriyle yolumuzu beklerdi.
Gülümseyen yüzleri vardı ve hiç olmadığı kadar hoşgörülü...
Büyüklerimiz manav ve kasaba giderken,
Bakkalacı Mehmet Amcadan alışveriş yapardık.

Çocuktuk ve bir gün birden bire düş bitti.
İlk önce erik, kayısı, incir, üzüm ağaçları dalında kuruyarak çürümeye yüz tuttu,
Ardından Hayriye Teyzenin erik ağaçları yerinden söküldü,
Neziha Halanın gül bahçesi talan edilerek çoktan bozkıra dönmüştü,

Çok sürmedi;
Yerine koca koca beton binalar dikiliverdi.

Sonunda Hayriye Teyze ile Neziha Hala beton yığınları arasında kaldı.
Ürkek bakışlarla yeni kuşaklara acıyarak bakıp hayıflanıyordu.
Bir süre daha toprak kerpiçli evlerinde yaşama tutunmaya çalıştı, direndi!
Ama çok sürmedi;
İkisi de birer hafta arayla hayata gözlerini yumdu.

O zamanlar hayata yeni yeni göz kırpan çocuklardık işte.
Aynı sıralarda gül yüzlü öğretmenlerin çoğu şarka sürüldü.
Yılların imamı görevinden alındı ve yerine başkası geldi.

Çok sürmedi;
Okullara dili başka, sözü başka tepeden inme adam ve kadınlar getirildi.
Çoğunun yüzleri asık, katı ve soğuk bakışlıydı.
Eğitimden çok işleri güçleri siyaset yapmaktı.
Derken siyaset, ilkokul sıralarına kadar indi.
Çok sürmedi;
Yeni gelen kadın ve adamların çoğu köy, kasaba ve şehirlere yabancıydı.
Halkın değil de birilerin adamı olduğu söylendi.
Nedense belli bir misyon üstlenmişlerdi.
Art niyetleri söylemlerine, bakışlarına kadar sinmişti.
İlk önce mahalleyi kendi arasında kutuplaştırmakla işe başladı.
Kimileri onları benimsiyordu çünkü.
Kimi de niyetlerinin kötü olduğunu daha başından anlamıştı.

Çok sürmedi;
Kasaba ve şehirlere ölümünün sessizliği indi.

Çocuklar aynı, toprak aynı topraktı.

Nedense yabancı kadın ve adamların gelişiyle çok şey değişmişti.
İnsanların çoğu gülmeyi unutmuş,
Köy ve kentlerde garip ve gergin bir hava yayılmıştı.

Çok sürmedi;
Küçüğü ile büyüğü arasında onlarca ayrı fikre bölünmüş, kılık-kıyafeti değmişti.
Bir takım insanlar gibi TV kanallarının çoğu tek ses, tek renk oluvermişti.

Hayata umutla bakan genç çocuklardık oysa;
Derken birden bire büyümüşük.
Aynı sıralarda, zeytin ve portakal bahçeleri birer birer sökülüyor,
Yeşilin akciğerlerine mantar gibi beton yığınları yükseliyordu.
Derken mahalle ve şehirlerin havasını katran karası fabrika dumanları sarmıştı.
Hastaneler çoğu akciğer kanseri olan insanlarla dolup taşıyordu.

Çok sürmedi; Bakkalcı Mehmet Amca da hayatını kaybetti.

Sahillere termik santraller kurulurken kanser grip gibi sıradanlaştı.
Diğer yandan da bakkalların yerinde dev AVM'ler dikiliyordu.
İhale ortakların geneli yeni gelen adamlar almıştı.
Çok sürmedi;
Çoğu görevinden istifa etti ve siyasete girdi.

Yeni bir kuşağın masum çocukları büyüyordu ki...
Çok sürmedi;
Köylü ve kasabalılar şehirlerin kuru kalabalığına karışmıştı.
Çocukların ayakları toprağa değmiyordu hiç.
Topraklar, yabancılara kat karşılığında satılmıştı.
Bunca tüketim çılgınlığı gözleri ve aklıları köreltmışti ki...
Çok sürmedi;
İnsanların çoğu köy ve kentlerde kendi topraklarında yabancı olmuştu.

Çok sürmedi;
Sonunda köylünün çoğu borç batağına girerek her şeyini kaybetmişti.
Kimi kredi borçları yüzünden, kendi topraklarından sürüldü.
Kimi de kendi evlerine kiracı konumuna düşmüştü..

Hatice Elveren Peköz

Yazı Atölyesi editörü: /

Hatice Elveren Peköz

Mavi Kapı

Mavi Kapı

Hayat kokardı çocuk denizlerim
Yağmura bürününce şiirlerim, yüreğim üşür.
Önce su olurum sonra toprak.
Yalnızlar rıhtımında savrulunca yaprak yaprak
Bir yanım gül bahçesine çıkar,
Bir yanda düş kapıları açılır ağır ağır

Ne kadar zaman oldu bilmiyorum?
Ayışığı gecelerinde bekler yalnızlığım
Uzaklardan çağırırken çocukluğum,
Kapılar kapanır ağır ağır.

Hey gidi sefil, direngen çocukluğum
Seslensem içimdeki denizler uyanırdı
Bilirim, sevgim kıramaz yalnızlık zincirlerini
Kopmaz, koşamaz geleceğe doğru.
Gelen giden olmaz

Son bir defa gözlerimi yumsam hayata,
Okyanuslar ötesine güneşler doğmaz
Düşerim yıkılırım, dönemem geri
En erişilmez çiçekler uçurumların kıyısında açarken,
Gün batımına karşı direnirim.

Hey yalınayak, yalnız çocukluğum,
Bir tarla çiçeği kadar yalnız ve uzak şimdi...
Dalgalar koynunda yakamozlar kadar uçarı ve direngen.
Sevgisizlikten solsa da karanfiller,
Solun güllere, sahte ellere dokunamam.

Her yıl dönümünde çocuklar kış masallarıyla uyur ve uyanır
Yüzyıllar ötesinden seslenişlerini bir ben duyarım bir de Akdeniz
Şairler dönselerdi uzak denizlerden
Kutsal Bakirelerin adına adaklar adanırdı yeniden
Akdeniz mavileşirken limandan kalkan bütün gemiler dönerdi geri
O gün tan yeri ağarmak üzeredir
Ve düş kapıları açılır ağı ağır.

Hatice Elveren Peköz

Hatice Elveren Peköz

Meçhul

Irmaklar gecelerin ay ışığından sızıyor
Boyamaya soyunuyoruz şafaklarda aydınlığı
Mecruh renkleri tutuşmuş
Alev alev karanlık
Güller lal kırmızısı
Şiirler kifayetsiz kalır

Hatice Elveren Peköz

Hatice Elveren Peköz

Nadide iekler

Ey bozkırların deli kızı,
Yüzündeki o fitnat gülümseyişi bir ben gördüm
Bir de bozkır iekleri...
İçinde gizlediğın firdevs çiçekleri rengindeki kahkahaları özgür bırak.
Bırak, kıskandırsın tüm iekleri.
Gözlerinin hüznünü, bozkır çiçekleri gölgeleyemez.
Ama bütün şairleri gittiğın o bozkırlarlara, geçtiğın yollara çağırır.
Malumdur ki o bozkır çiçekleri, gözlerine dahi eş olamaz.
Gölgeleyemez gün buğusu gülüşlerini.
Sen yine de içinde gizlediğın kahkahaları özgür bırak.
Bırak ki o nadide çiçeklerinin peşi sıra tükensin yıllar.

Hatice Elveren Peköz

Hatice Elveren Peköz

Nefretin Rengi Yok

Nefretin Rengi Yok

Nefretin rengi, şekli yok anne!
Doğudan batıya kadar aynı acıyı yaşar çocukla kadın.
Nefret ne batılı, ne de doğuludur bil.
Irkı, dini, dili yoktur şiddetin.
Doğudan batıya kadar aynı...

Aşk yüreklerde demirden ağır oltadır anne.
Her oltanın ucunda bir kadın yüreği takılıdır.
Oysa sevip sevildikçe gül yaprağına benzeyecektir çocukların yüzü.
Evler, çocuk gülüşleri, sevinciyle çiçeklenecektir.

Şiddet ne Asyalı, ne Afrikalı, ne doğulu, nede batılıdır anne.
Salt kadının bağrında bıçak yarasıdır.
Kötülük, kahrolası savaşlarla, törelerin karanlık yüzündendir.
Biraz da kara yürekli, kara vicdanlı fetvacıların karanlık düşlerinden vuku bulur.

Töre cinneti nice zamandır kör bir kış uykusunda,
Pusudadır anne.
Sevgisizlik, kanayan yara, bir kördüğüm!
Nefret ateştir, yakar kavurur.
Sevgisiz adamların iki dudağı arasında cehenneme çevirir dünyayı.
Oysa sevgi içselleştirildiğinde dünyadaki savaşlar yok olurdu.

Şiddetin başı, sonu yok anne.
Kadın aşkın E halinde, ölüme daha yakın durur.
Sözde namuslu bir kocanın silahının ucunda, kanlı gömleğini giyinmeye mahkum edilir.
Bazen de kapalı kapılar ardında, şiddetin pençesinde çığlık çığılgadır.
Oysa kadın daha çok ana-bacı, kardeştir sevginin deminde.
Çocuklar kadar narin, çocuklar kadar berraktır gülüşleri.

Töre nice zamandır kör bir kış uykusunda anne.
Kadın salt bu yüzden yüzyıllardır törelerin kiskacında,
Ölümlerle yaşam arasında ince bir çizgide durur.
Kızlar salt bu yüzden namus belasıyla toprağa diri diri gömülü.

Nefretin rengi, şekli yok anne.
Kötülük ne batılı, ne de doğuludur bil.
Irkı, dini, dili yoktur şiddetin.
Doğudan batıya kadar aynı...

Hatice Elveren Peköz

Hatice Elveren Peköz

O Evin Yalnız Köşeleri

Mevsimlerden sonbahardır artık
Gitmek ve kuşlarla yollara düşmek zamanı...
Giderken hazan mevsiminde sarı yapraklar onun rengi olur
Ayrılık ısızsız limanlarda pusuda bekler onu...
Evlerin yalnız kapıları kapanırken,
O bakire kızların gelinlikli hayalleriyle süsler dallarını
Allı tüllü düşlere uyuyup uyanırdı
Tutamaz artık zamanı, bir sabun köpüğü gibi avuçlarından akıp gider
Gençliği bir serap yıldızı gibi kayıp giderken çocuklara gülümseyemez
Akşamları sakladığı allı tüllü gelinliğini duvarlara asar,
Gün doğmadan bohçalara sarıp sarmalayarak küflü sandıklara saklardı
Ağladığını göstermezdi hiç
İssız limanlarda gemilere el sallar sessizce
Yüreğinden kalkan trenler hiç bilmediği şehirlerden geçerken sevda, umut taşır
En onmaz düş kırıklıklarında bile bir kuş gelip penceresine konuverir
Gün batımında hayalleri yel değirmenlerin gölgesinde uzayıp gider
Topraklar suya kanarken, karayel üşütmez ellerini
Ömrü takvimlerden yaprak yaprak düşerken, şiirler şarkılar onun gölgesinde ıssızlaşır
Bilir ki sarı yaprakların konfeti eşliğinde tüm radyolarda bir sonbahar şarkısı çalıyordu
Ve tüm bakire kızların küflü sandıklarında gizlidir hayalleri
Sandıklar ve kapılar açılmamak üzere birer birer kapanır
O ise geceleri bütün bakire kızların adına o evinin yalnız köşelerinde mumlar yakar
Sona varışlarda, çizgilenmiş yanaklarına yağmurlar düşer
O evlerin yalnız köşelerinde şiirler sessizleşir, şarkılar dilsiz olur
Yeni gelinlik kızlar, şarkılarını günbatımında maviye karşı söylenirken,
O hiç gelmeyecek sevgiliyi umutla bekler.
Allı tüllü düşlere uyuyup ve uyanırdı ...

Hatice Elveren Peköz

Hatice Elveren Peköz

O Yaz...

Önce ellerini gördüm
Çekinceli beyaz...
Nasıl da aydınlıktı yüzün
Mahcup dalgındın biraz.
Çözülüvermişti ellerin,
Bir resim çiziyordu gökyüzüne beyaz...
Ve en masumiyetinde bir yaz...

Sonra yüreğini gördüm,
O an ürperdim biraz.
Mevsim işe alabildiğine yaz...
Sevgi yağmurlarından üşüyordum biraz.
Sonra sözlerini duydum,
Ay ışığından beyaz...
Tepeden tırnağa ürperdim!
Dolaştı dilim diyemedim bir söz.
Önce gözlerini gördüm,
Ölüm ötesi uzak yıldız...
Kurşun olsa bir defa öldürdüm!
Oysa bin defa öldüm o yaz...

Hatice Elveren Peköz

Ödün...

GERÇEK DEĞİL
Ne düşü düş, ne gerçeği gerçek
Göklerden bulut gibi
Gözlerime düştü
Neyin savaşı sürer?
Mevsimler kıştı
Dağlar, taşlar mı?
Bu sırra şahit olmuştu?
Neden sürer bu kavga?
Benliklerde yana ateşti.
Sesi gelmez artık
Fırtınalar karayelden mi esmişti?
Hani yağmurlar toprakla buluşur,
Hani kuşlar bile dönmüştü?
Öyle değil, riyakâr olmuştu
Yalan değil, o kuş uçmuştu
Gerçek değil, zaten bir düştü...

Hatice Elveren Peköz

Hatice Elveren Peköz

Özgür Kuş...

Karakışların ardından açan bir kardelendi yüreğim.
Akdeniz'di dalgalı saçlarımda.
Alaca akşamların bir yerinde öylece,
Fısıldarken sevgiyi sessizce,
Bir ses vardı yüreğimde,
Haykırdı durdu yıllarca!
Dinmedi çığlıkları, bitmedi her nedense.

Kara kışların ardından kardelenler açtırıyordu yüreği.
Ama son bulmadı kederim hiç.
Dinmedi çığlıkları yüreğinin, her nedense?
Zamansız- mekânsız her yerde,
Dünyama girivermişti sessizce.
Uçurumlu o yollarda bir bahara hasreti yüreğim.
Sonra mısralardan çıktı aşk!
Yollarımda sevgi oldu her hece.
Akdeniz oldu sütliman, dalgalı saçlarımda.
Oysa yüreğimin bir kardeleneydi tutsaklığı.

O KUŞ ÖZGÜR BİR ÇOCUK
Sevgi kuşun kanadında,
Daldan dala uçarken,
Ömrümüz gül şehirlerinde sürgün.
Aşk gülde bir diken...
Yüreklerimiz yıldızlara vurgun.
O kuş bahar,
O kuş rüzgârlara tutkulu.
O kuş göklerde özgür bir çocuk.

Sevgi dünyada bir masallar şehri,
Göklerde rüyalar kentidir.
Yani düşünmeden söylediğimizi
Düşünerek söylemek gibi bir şeydir yaşam.
Yüreklerimiz güllere vurgun.
O kuş bahar,
O kuş rüzgârlara tutkulu.
O kuş göklerde özgür bir çocuk...

Hatice Elveren Peköz

Hatice Elveren Peköz

Penceremde Bir Kuş

Pencereme bir kuş kondu bu sabah,
uyandım ve ceplerime şiirlerimi doldurdum.
Sonra bavulumu kitaplarımı koydum .
En altına yüreğimi..

Hatice Elveren Peköz

Hatice Elveren Peköz

Reyhanlı'ya Ağıt

Alkolle yıkandı kan
Reyhan kokulu şehrin acısı içimizde derin bir sızı olarak kaldı
Yozun oğulları şehrin kanı üzerine basıp geçtiği gün, tüm ağaçlar küstü
Artık yaklaşmakta olan sonsuz karanlığa gülümseyecek çocuklar
Baharın adını; "11 Mayıs Kanlı Gün" damgasını vurup, bir kasırga gibi geçti
Şiir ve sanatın ışığı bile aydınlatamaz o kirli, kinli kibirli yüzleri
Küflü odalarında rahatına düşkün insanların adına yazılan şiirler kifayetsiz kalır
Yürekleri kinli, kirli düşünceli birileri karanlık köşeyi çoktan dönmüştü
Akşamın gölgesi düşerken dağlara, bir yerlerde ağaçlar katledilir
Öte yanda yaklaşmakta olan karanlığın gölgesi bir kabus gibi gelir ve çöreklenir
üstümüze
İflah omaz bir yas düşerken reyhan kokulu Şehre,
Şiirler, Şarkılar yoz'un gölgede kifayetsiz kalır

(11 Mayıs Kanlı Gün; Reyhanlı anısına. 30.5. 2013)
H. E. Peköz

Hatice Elveren Peköz

Rüzgara Çevir Yüzünü

Yüzünü rüzgara çevir çocuk
Özgürlük senin mayanda var
Ağızındaki lokmaya göz dikenler olur
Dolaşır ayaklarına bir gün
Sen yine de rüzgara çevir yüzünü çocuk
Rüzgar senin kanında var..

Haice Elveren Peköz

Hatice Elveren Peköz

Rüzgarlı Şehirler

RÜZGÂRLI ŞEHİRLERE GİDERİM

Sensiz yaşanacaksa hayat,
Rüzgârlı şehirlere giderim
Sensizliğin adı yok, sonu yok.
Uzak şehirlerden dönen yorgun bir yolcu yüreğim.
İçimde hüzünlü bir melodi,
Hiç olmadık yollardan geçerim.
Avuçlarımda bir damla gözyaşı bir damla deniz.
Ellerim buza keserken, gözyaşlarım karı eritir.

Sen yoksan yollarımda karlı dağlara giderim.
Ayrılığın resmi yok, rengi yok.
Güneyli rüzgârların muştuladığı baharlar yok artık.
Gecenin sonsuzluğunda ay doğarken karanlıklara,
Dalgalar hüzünle yüreğimin kıyılarına vurur.
Uzun kış gecelerin ıssızlığında bulutlu başım.
Ayışığı limanlarında yakamozlar puğ puğ...
Sensizliğin adı yok!

Sensiz gelecekse ölüm,
Başımı alıp uzak denizlere giderim.
Ayrılığa çıkan yolların başı, sonu yok.
Yollar batık şehirlere doğru uzar gider.
Sarp kayaların yüzlerce keskin kıvrımları arasında yüreğim.
Yıllar hızla akıp giderken avuçlarımda,
Rüzgârlı şehirlerin yalnızlığında mesken tutar yalnızlığım.
İçimdeki çocuk sevinçleri, gülüşleri yok artık.
Sabır taşını çatlatırken yüreğim,
Buralarda durmam hiç.
Çantama bir kibrit ve şiirlerini koyarak,
Rüzgârlı şehirlere giderim...

Hatice Elveren Peköz

Hatice Elveren Peköz

Sana Diyorum

Sen, baharlarda sardunya ile gül rengini giyin usulca...
Karnı tok, sırtı pek çocuklar sevinçlendikçe mutlan.
Baharları muştulayan tüm renkler, şenliklerde sana adanır.

Düşünme, mevsimler bir açımlik Gül'ün ömrü kadar kısa ve narin...
Biraz da çocukların gülüşleri kadar şen ve hareketli...
Yeter ki gölgeler düşmesin Gül'ün üstüne.
Rakkaseler şuh ile döner ve gün gelir durulur su.

Bil ki baharlarda aynı açar sardunya ile gül.
Bir saltanatlık ömürde, gül, eğlen, şiirler yaz.
Bağır-çağır isyan et istersen!
Ama namerde meydan verip, yol olma sakın!
Savaşan cellâtların inadına bahara dair şarkılar, şiirler yaz.
Kötülüğün bağına bas ve ilerle!

Sana, çok sev biraz da düşün diyorum.
Baharların, hazana dönmesine izin verme sakın!
Oysa bilinir ki suskun oluşlarımızda salt çocukları düşünürüz.
Çocukların gülüşleri, her renkte ve her dilde aynıdır.

Yaşam denen dönencede yüreğin bir göl kadar sessiz ve sünnetli olsun.
Bazen ağlarda çırpınan bir balık kadar telaşlı olsan da çocukların gülüşlerine sarıl.
Tam da aynı çizgide dur ve ilerle.

Sana, çocuklar diyorum.
Karnı tok, sırtı pek çocuklar...
Onlarla köklerimiz ezelden ebede uzanır.
Hayat eski bir çağlayan berraklığında akıp gider...

Sana, yaşamın ipine sıkıca sarıl diyorum.
Aşk, yaşam köklerimiz kadar çokook eskiye dayanır.
Rüzgar geçmişin tınısından gelen eski bir ezgiyi fısıldanırken,
Her bir yaprak usulca düşer ve toprağın özüne karışır.

Sana, çok sev biraz düşün demem ondan.
Çocukluğumuz, baharlarda eski şarkılı bir şiir...
Her mevsimde, ayrı renklerde çiçekler açtırmak elindedir.

Hatice Elveren Peköz

Hatice Elveren Peköz

Savaş Karşıtı Çiçekler

Savaşa karşıydı tüm çiçekler
Bahar tüm içtenliğiyle gülümseyerek gelir
Zakkum çiçekleri bile öbek öbek açtılar
Çiçekler her renginde baharın, ebruli...
Ey insanoğlu, uyan da aç gözünü!
Karanlıklara inat bir zeytindalı uzat barış çiçekleri adına

Kardeş kardeşe kıyar mı hiç?
Sevdikçe çoğalacağız hani?
Bak, savaş karşıtı olmuş şimdi güneş sağı çocuklar,
Ellerinde demet demet bayrak,
Kucak kucak barış çiçeği...
Bir zeytin dalıda sen uzat bari...

Hatice Elveren Peköz

Hatice Elveren Peköz

Senin İçin Bebek

Biliyor musun?
Atomun yolculuğu ana rahminden başlar önce.
Öyle görkemli öyle muştulu ki bebek gülüşleri...
Bilinmeyenin buğusu sancılı sabahlarda ilk doğum...
Ve ilkbahardır narin yumuk ellerin bebeğim...
Her yaş dönümünde,
Adınla göreceli olduğunda yaşam,
İlk insanla sevecek,
Son gelenle gideceğim.

Bilirim ne kadar mutludur ilk annelik sancıları?
Yüreklerde çiçekler açtırır ilk bebek gülüşleri...
İlkyazda beyaz güvercinler uçurmak gibi sevgiler sınırsızdır.
Eski lahitlerde aşk yazıtlarını okurken yüreğim,
Aklım dan bile geçmiyordu adın bebeğim.
Şimdi büyüdün ağırlığınca insanlığın.
Artık yürüdüğün yollardan geçmiyorum.
Atomun yolculuğunun başladığı yerde doğanla doğacak,
Bilinmeyen şehirlerde bebek gülüşlü şiirler yazacağım senin için.

Hatice Elveren Peköz

Hatice Elveren Peköz

Sessiz Sokaklar

Sokaklar sensizliğe bürünür ben yürürüm.
Ardımsıra yalnızlığım yürür.
Yürüdükçe kardelenin sessiz yürüyüşüne dâhil olurum.
Oturur gül, karanfil, papatyayla söyleşiriz.
Sorsalar söyleyemem,
Lal olur dillerimiz.
Yolumuz aşk yoludur dostlar!
Sırça saraylara uzanır gider.
Yürüdükçe, baharın içinde ne varsa yürür.
Dünyayı bir aşkla uyuturuz.
Sonra gül gelir yanağımıza öpücükler kondurur,
Papatya hep aşkını sorar bizden.
Sokaklar kâh toz duman, kâh karanfilli bahçelerimiz.
Çocuğuz, birden bire büyümüşüzdür.
Elvan-ı renk cümbüşü içimizde, bir aşk büyür amansız!
Durmak zamanı değildir dostlar!
Sevdikçe, çoğalırız.
Sokaklar sessiz,
Sokaklar karanfilli, papatya gül kokulu...
Yürüdükçe, kardelenin sessiz uyanışına dâhil oluruz.

Hatice Elveren Peköz

Hatice Elveren Peköz

Sessiz Veda...

SESSİZ VEDA -1995- Eylül
Sessizce çekip gittiğinde
Gizli bir veda edeceğim.
El sallayacağım sessizce
Bilemeyeceksin neler yaşadığımı,
Neler gördüm geçirdim bilenesin.
O anda sustururken her şeyi.
İçimdeki bir senden söz edecek
Bir şiir söyleyeceğim senden.

Sessizce çekip gittiğinde
Sadece elveda diyeceğim.
Selam vereceğim sessizce.
Bekliden gizliden sevgiler sunacağım deli deli.
İçimdeki senli yanımı konuşturmaya korkarım.
Ama bilemeyeceksin hangi sevgi anlamlı,
Hangi aşk sonsuza kadar sürer?

Bilemesin bir ömür ne acılar taşımışımdır.
Ne derin sarsıntılardan geçtim.
Yüzümde buruk bir tebessümle,
Sadece "elveda" diyeceğim.
Geceye açan kolonya çiçeği gibi,
Sana yazılan şiirlerimde,
Bırakmadan imgelerini,
Sessizce veda edeceğim.
Hiç bir zaman bilemeyeceğin...

Hatice Elveren Peköz

Hatice Elveren Peköz

Sevdiklerim için...

ENDİŞE UMUT Murat için... 1980.

Aç gözlerini yavrucuğum
Bütün dualarım sana
Yumuk yumuk ak ellerinde
Sıcacık sevgiler sunacaksın.
Bir bak dünyaya,
Gelecek senin, umudum sende,
Bu sevinçle, bu hisle
İlk sende duydum endişe, umut.

Aç yosun renkli gözlerini yavrucuğum
Gelecek nedir ki?
Geçmiş ne demek?
Ben de hala senin gibiyim.
İçimdeki çocuk daha büyümez
Oysa ilk sende tattım
Sevgi, mutluluk...

Yum gözlerini yavrucuğum
Sağlıklı, huzurlu uyu,
Kaygılardan uzak ol her zaman
Kötülüklerin değmesin eli...
Bütün umutlar senin olsun,
Hayır, dualarım hep senin
İlk sende hissettim
Endişe, umut...

UMUT 1981. Yunus için...

Umutlar ektim susuz toprağa,
Sevgiyle yeşersin her fidan bugün.
Gün doğarken umutlar, yeşilde sevgi
Yarınlarda geleceğe yazdırdım umudun rengi
Gelecekte umutlar
Sende yavrucuğum...

Umutlar ektim yüce dağlara
Sevgiyle yeşersin, salsın dal budak
Doğa ferman çıkardı, uzanmasın el,
Ağaçlar büyüsün çocuklar kadar.
Yarınlarda sevgiler çiçek çiçek
Sanadır yavrucuğum...

Yeni umutlar ektim sevginin yüreğine
Kanla, gözyaşıyla sulansın tohum
Doğa ferman çıkardı, umutlar sürsün
Kışlar da sevgiden bahara dönsün,
Gün doğarken umutlar,
Sende yavrucuğum...

Hatice Elveren Peköz

Hatice Elveren Peköz

Sinsi Bakışlar

Düşsel bir hayal kurdum
Sevgi yağmurlarıyla yıkanıyordu
Dünyanın her bir yanı...
Ne savaş vardı,
Ne de barut kokusu.
Çocuklar kır çiçekleri gibi
Şere serpe büyüyordu.
Açlık, yokluk, hastalık,
Yeryüzünden silinmişti bir anda.

Gerçek bir düş gördüm sonra,
Acımasız aykırılıklarla dolu dünya...
Güvensiz, mutsuz, adaletsiz...
Yürekler gökyüzüne asılı,
Sevgiler mum ışığında yitikti.
Dört bir yanda savaş barut korkusu,
Sömürgecilerin sinsi bakışları
Bosna, Çeçenistan, Lübnan'a bakıyordu iştahla...

Böylece asıl gerçeği gördüm.
Çaresizliğin nezdinde,
Şiddetin acımasızlığında olan,
Taş benlikler şimdi mutlu muydular?
Onlar, acımasızca yakarlarken savaşın ateşini,
Zaten böyle şiddetin içinde
Sevgiyi düşlemek,
Hayal etmek ne mümkün?
İnsafsızların hırçın yüzünden
Sinsi bakışlarından arsızların,
Sevmek, sevmek ne mümkündü...

Hatice Elveren Peköz

Hatice Elveren Peköz

Söz Bitti

Söz Bitti

Şimaliden etikçe rüzgar aklım karışır birden.
Kendime kızsam yağmurlar yağdı.
Sussam, matem tutar yalnızlığım.

Kaç bahar seni açtı yüreğimin çiçekleri, kaç?
Kaç bahar şimal rüzgârlarında savruldu küllerim.
Yazsam, şiirsi düşlere uyur ebrulilerim.
Konuşsam uçurumlarda gül yaprağına tutunurum.
İşimdeki her gülüşü susturdum ve bitti.

Kendime söz verdim, yeminler ettim!
Baharlarda açan çiçeklere şiirler yazacaktım.
Oysa yüreğim kırlarda yalnız açan bir çiçektir.
Yeminler bozsam, dağlara çıksam...
Dağlar sarp, yollar engebeliydi.

Sonra zamansız açan kardelenlere kesin tavır koydum.
Sensiz gelen göçmen kuşlara küsmüştüm bir bir.
Sorular cevapsız, yanıtlar zehirden meydi.
Gururlu ve yıkıcıydı her fırtına.

Şimdi yaralarım iyi olmasa da, kabuk bağladılar sayılır.
Sonbaharla gelen fırtına az dinginleşti.
Geçen yıllara dönüp baktım da..
Yeminler mühürlü, kardelenler bahara hasretti.

Koştum, her şey için çok geçti.
Vaktiyle o bulut başını alıp gitmişti.
Allah'tan tek dileğim beklide buydu.
Yaşamdan ağır ağır uzaklaştıkça gün,
Yer altı ırmaklarından sessizce geçtim.

Yalnızlaşan kalabalıklar arasında yüreğim solan çiçektir.
Oysa kapılar geçmiş zamanların hüznüne kapalıydı.
Geriye dönüp baktım, yaşam bir düştür ibaretti.
İçimdeki her seslenişini susturdum ve bitti.

Bir gün uyandım, yanım yöremi güllere sarmıştı.
Aşk, düşlerden gelen ve düşlere salanımdı.
Dağlar, taşlar buna şahitti.
Geçmişe set çektim, duvarları yıktım bir bir.
Belki de ölümle susma hakkımı kullanıyordum.
İçimdeki her seslenişe gem vurdum!
Ve söz bitti...

Hatice Elveren Peköz

Hatice Elveren Peköz

Sürüye Dahil

SÜRÜYE DÂHİL

Sınırlı düşüncelerle bir yana ayrıldınız.
Kendi içinizdeki yalnızlıkla inzivaya çekilip,
Başkalarının sınırlamalarından çıkamadınız.
Düşüncenizin yarattığı mantığa izin vermediniz.
Sürünün içindeki düşüncelerle hazıra konarak,
Kalıcı bir fikir, akılcı bir düşünce üretmediniz.
Beyninizi yüksek frekanslı düşüncelere kapatmıştınız.
Çünkü siz de sınırlı düşünceye mahkûm edilmişsiniz.
Üfkunuzu açabilen kitaplardan uzak durarak,
Adil düşünceye kapalı kitapları kulaktan kulağa üflüyordunuz.
Dar kafaların zulmü insanlığı hezeyana getirdi de,
Ama siz Allah'ın yüceliğini unutup inzivaya çekilmişsiniz.
Yani o dar kafaların cehaletini görememişsiniz.
Çünkü siz de o sürüye dâhil edilmişsiniz.
Çok boyutlu düşüncelerden uzak kalarak,
Kalıplı, sınırlayıcı tabulara körü körüne bağlanmışsınız.
Ondan bir adım ilerisini göremezdiniz.
Çünkü siz de o sürüye dâhil edilmişsiniz...

Hatice Elveren Peköz

Hatice Elveren Peköz

Taze Mezarlarda Çiçekler Açmaz Annem

Teze Mezarlarda Çiçekler Açmaz

Kapıyı usul usul aç, uzak yollardan geldim annem.
Yaşlı mevsimlerin ardından taze bir soluk getirdim senin için.
Sarışın bir yaprak gibi toprağa düştüğün günden beri yastayım.
Teze mezarlarda çiçekler açmaz bilirim.

Taze ağaçlarının soluğundan bir tutam yeşil getirdim annem.
Senle gökyüzü yıldızlı dev bir çerçeve oluverirdi birden!
Şimdilerde adınla kar beyazı eller duaya açılıyor bak.
Oysa toprağa bir gül yaprağı gibi düşmüş taze bedenler kahırlı.
Taze mezarlardan baş uzatarak ağır ağır doğruluyorlar.
Başlar maviye, şiire, gün ışığına hasret!
Ölüm, ataların suskunluğu kadar eski ve sonsuz bir hikaye...

Taze bir düş getirdim hiç doğmamış baharlardan annem.
Yeryüzü, kocaman yasaklı bir bahçe şimdi...
Sanal alemlerin şiir sunağı, allı mavili değil bil.
Baharlara giyinmişken düşlerim, varla yok arası kadar soyut ve yalın.
Şiirlerim denizler kadar gerçek, yeryüzü bahçeleri kadar yeşilde mavi!...

Başını kaldır ben geldim annem.
Şimdilerde kadınlar küllere resimler çizmiyor çocuklarına.
Kimi kadınlar parmaklarının ucuna takmış dünyayı, aşk ve özgürlükten dem vurmakta...
Çocukları masalsız ve sığ büyürken, saksılarda yeşermiyor umutları.
Gri ve uzun eteklerindeki taşları götürüp eskicilere (psikologlara) döküyorlar.
Kiminin içmeden, yağmur mazgallarına dolaşiyor ayakları.

Sıvası dökülmüş, güneşli, eski balkonlu evler yok şimdi annem.
Kadınlar betonarme gökdelenlerde mutsuz, saçlarını gün ışığından gizliyorlar.
Birileri sığ ve ürkek bakışlı kadınların gözlerine mil çekiyorlar.
Ellerinde dünyaya açılan dar çerçeveli pencereleri, (Telefon-PC) var kimi kadınların.
Toprağa değmiyor ayakları...
Yeşile, toprağa dokunmadan, hissetmeden (sanal) konuşuyorlar.
Şiirleri, moda ve hazıra konmuş (şablon) üç beş sözcükten ibaret.
Kiminin de gökyüzü çevresi içine yazıp çizdikleri şiir ve resimler yasaklı...

Yoksun ya yeşiller, maviler yastadır annem.
Nedense, bir akşam vaktinde sislerin ardında yitip gittin.
Kocaman, banal bir dünya bıraktın ardında.
Şimdilerde kimi anneler içi kof masallar anlatıp, boş gözlerle bakıyor çocuklarına.
İnsanların kimi yapmacık ve sahte...
Birden çok maskeyle dolaşiyor karanlıklarda.
Kendi gölgelerinden korkan yoz ağızlı insanlar..

Çocukluğumdan taze bir soluk almaya geldim, uzat ellerini annem.
Parmaklarımin ucuna baba basa yürüdüm geçtiğin yollardan.
Geçmişin tınısından gelen bir melodiyi dinlerken, sessizliğe bürünmek...
O kaçınılmaz sonsuzluğa adım adım yürümek gibi.
Ayrılık ölüm kadar hüznü, aşk kadar eski bir hikaye.
Teze mezarlarda çiçekler açmaz bilirim.
Mezarlar gül bahçesi, cennetin olsun annem.

Hatice Elveren Peköz

Hatice Elveren Peköz

Üzgünüm

Yanlılığının derinliklerine beni çekme kadın.
Bilirim o yalnızlığın içindeki yangını.
Gözlerinden akan yaşalar kanlı...
Yüreğinin kuytularında, karanlıklarda gül büyümmez bilirim.
O kahredici yalnızlığın peşinden sürüklenirken ömrün,
Nefretin kordan ateştir, akan yaşların zehir!
Ondan mıdır ne?
Yaşamdan çok ölüme yakın durursun?
Ama bil ki, o kör yalnızlığın dipsiz bir kuyu...
Sessizliğin, dünyadaki umut dağlarını yıkmaya yeterli.

Kahredici yalnızlığına beni de ortak etme kadın.
Bilirim çaresizliğinin içinde, yüreğin, alev alevdir.
Yüreğin öyle bir ateştir ki, bir yangı yeri.
O ateşler gözlerindeki ferî söndürmeye yeterli.
Bilirim ellerin yaşamın son demine tutunur.
Gözlerin uçurmuşların kıyısında çaresiz seni anlatır.
Ezikliğini, çaresizliğini bilir çok üzülürüm.
Ondan mıdır ne?
Her bir yeni bebek doğuşuyla, yaşamdan ağır ağır uzaklaşırsın!
İçindeki nefret büyüdükçe, isyan denizlerinde kaybolur
Ve yalnızlığın, çaresizce yanaklarına süzülür.

Yolun son deminde durup ölüme çağırma kadın.
Birkaç adım gerinden yürüyor olsam da, hastalıklı bakmıyorum gözlerine.
Sen nerden bile bilirsin ki beni?
Sen, sevgi nehirlerinden hiç akmadın ki.
Bir damla olsa da sevgi, deryalara çevirmekle meşgulüm.
Yüreğimin derinliklerinde aşk, şiir püfür püfür...
Karanlıklar içinde olsam da, sevgi şallarına bürünür
Ve yaşam dolu nehirlerden geçerim,
Senin karanlıklardan, nefretinden korkmam hiç.
Kahredici yalnızlığını, çaresizliğini, karını, kışını, fırtınanı al ve seninle götür.
Ama dur ağlama kadın.
Adına üzülürüm...

Hatice Elveren Peköz

Hatice Elveren Peköz

Yayla Zamanı

Bahar zamanıdır şimdi.
Yayla göç çiçeği zamanı
Portakallar çiçeği burnunda gelinlik kız...
Nisan yağmurlarıyla yıkanırken şehirler
Birden köy kasababalar yaptım göç çiçeklerinden
Özgürlük şarkıları söylesin diye,
İçinde güneş saçlı çocuklar büyüttüm
Tuttum un ufak ettim geceyi
Yayla yollarını göç çiçekleriyle donatarak,
Mumlar yaktım karanlığın en ücra köşelerine.

Akşamlar toprğı sarmalayan gül kurusu rengine bürünür,
Nisan yağmurları düşünce yeryüzüne,
Yayla düşlerine uyanırdı insanlar
Bilirim büyüklerin çocuk gülüşlerinde saklıdır her şey...
Varla yok arasında bir tutam yaşama tutunur gülüşleri
Yolla kelebeklerin tül kanatlarına şiirler yazmaya benzerdi
Çocukların masum düşleri yağmurla ıslanırdı
Sonbahara dair şiirleri yazarken
Düş bitti dedi büyükler.

Hatice Elveren Peköz

Hatice Elveren Peköz

Yılları salla gitsin

YILLARI SALLA GİTSİN

Sonu gelmeyen doğum sancısıdır aşk,
Zamanla dayanılmaz olan...
İçimizdeki çocuğun yaşama dönme sürecidir.
Belki de bitmeyen bir masalın başlangıcı...
Karanfiller, papatyalar onun için açtırır içimizdeki çiçekleri.
Özgür ruhların çocuk yanındır biraz.
Sevinçler havada uçuşur,
Duygular melankoliktir.
Severken yüksek tepelerin zirvesinden bakılır dünyaya.
Uzay merkezli bir gezegendedir seven...
Yalnızca aşk vardır gizli dünyasında.
Dünya umurumuzda değil,
O an vız gelir en katı kurallar.
Yaşamla dalga geçer gibi yani...
Yılları salla gitsin böyle anlarda,
Sevgi bir çağlayandır artık,
Yeraltında akan bir nehir...
Sınırsız aşkı yaşama serüvenidir biraz.
Yaşama daha sıkı tutunma zamanı,
Ölüm varsa neye yarar.
Yolları salla gitsin istersen
Yollarında ayrılık varmış ne çıkar...

Hatice Elveren Peköz

Hatice Elveren Peköz

Yoksan

Ey deniz gözlü kız,
Bakıra çalan göğün maliliğinde yoksun!
Varla yok arasında sensiz ve sevgisizim.
Kayıp şehirlerin çıkmazında,
Çocuk düşlerimi saltığa çıkardım, bil!
Yoksan, ölüm çok yakınımdadır.
Yoksan, mavi düşlerim ilk fırtınayla yollara düşecektir.

Şimdilerde hayatın çok uzağında,
Mavi'sizsim..
Bil ki bu şehir maviye tuzaklar kurmuştur.
Yoksan "sensiz ve mavisiz" yaşamıyorumdur.
Yoksan, her şeyin ortasındayım hiçliğim...

Hatice Elveren Peköz

Hatice Elveren Peköz

Yüreğine Bağla

Yüreğine bağla gökkuşağını.
Bir yanı yüreğimde bağlı kalsın.
Büyüttüğümüz sevginin hatırına
Aşkın en şiddetli hallerinden geç...
Çocuksu düşlerimiz yittiği zaman,
Kollarına dola saçlarını baharın.
Bırak gittiği yere kadar gitsin.
Sevginin yaşam hücrelerine ulaştığın zaman,
Bir şans daha ver kendine.
Yeniden yaşam nehirlerinden geç...
Sen yine de gökkuşağına bağla. Yüreğini.
Bir ucunu da gönlüme bağla gitsin...

Hatice Elveren Peköz

Hatice Elveren Peköz

Yüreğine Bağla...

YÜREĞİNE BAĞLA

Yüreğine bağla gökkuşağını.
Bir yanı yüreğimde bağlı kalsın.
Büyüttüğümüz sevginin hatırına
Aşkın en şiddetli hallerinden geç...
Çocuksu düşlerimiz yittiği zaman,
Kollarına dola saçlarını baharın.
Bırak gittiği yere kadar gitsin.
Sevginin yaşam hücrelerine ulaştığın zaman,
Bir şans daha ver kendine.
Yeniden yaşam nehirlerinden geç...
Sen yine de gökkuşağına bağla. Yüreğini.
Bir ucunu da gönlüme bağla gitsin.

Hatice Elveren Peköz

Hatice Elveren Peköz

Yürürüm Üstüne Üstüne..

OLSAYDI (1977)
Kötülüklerden uzak, acılardan yoksun,
İçimde hep o hayal olsaydı.
Yalnızlık idama mahkûm,
Ayrılık kurşuna dizilmiş olsaydı.
Çocuklar hep sevgiyle gülse,
İçimizdeki çocuk hep var olsaydı.
Örneğin; barış davamız olsa,
Amacımız dostluk olsaydı.
Gökyüzü billur mavisî,
Mutlulukla yarınlara koşup,
Dünya sevgiden ışık ışık
Olsaydı...

Hatice Elveren Peköz

Hatice Elveren Peköz